

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 636

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 20 iulie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
207.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	2–9
599.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	9
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 246 din 19 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 și art. 345 alin. (1) coroborate cu art. 352 alin. (11) și alin. (12) din Codul de procedură penală	10–13
	Decizia nr. 260 din 24 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală	14–17
	Decizia nr. 483 din 12 iulie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	18–24
★		
	Opinie separată	24–26
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
533.	— Hotărâre privind stabilirea bugetului pentru implementarea Programului pentru școli al României în perioada 2017–2023 pentru anul școlar 2018–2019, precum și modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 640/2017 pentru aprobarea Programului pentru școli al României în perioada 2017–2023 și pentru stabilirea bugetului pentru implementarea acestuia în anul școlar 2017–2018	27–31

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.”

2. La articolul 2, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Justiția se înfăptuiește de către judecători în numele legii, este unică, imparțială și egală pentru toți.”

3. La articolul 7, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Configurația sălii de judecată trebuie să reflecte principiul egalității de arme în ceea ce privește așezarea judecătorului, procurorilor și avocaților.”

4. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Hotărârile Secției pentru judecători, respectiv ale Secției pentru procurori ale Consiliului Superior al Magistraturii, în orice alte situații decât cele prevăzute la art. 134 alin. (3) din Constituția României, republicată, în care Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, pot fi atacate la secția de contencios administrativ a curții de apel competente, conform dreptului comun.”

5. La articolul 16, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Hotărârile judecătorești trebuie redactate în termen de cel mult 30 de zile de la data pronunțării. În cazuri temeinic motivate, termenul poate fi prelungit cu câte 30 de zile, de cel mult două ori.”

6. La articolul 17, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Completul de divergență se constituie prin includerea, în completul de judecată, a judecătorului din planificarea de permanență.”

7. La articolul 19, alineatul (21) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(21) În cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție funcționează Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și completurile de 5 judecători.”

8. La articolul 21 se introduc două noi alineate, alineatele (2) și (3), cu următorul cuprins:

„(2) Hotărârea de respingere a cererii de înaintare a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de ultima instanță, este supusă căii de atac a recursului.

(3) Secția I civilă, Secția a II-a civilă și Secția de contencios administrativ și fiscal ale Înaltei Curți de Casație și Justiție judecă printr-un complet diferit al acestora recursul formulat

împotriva hotărârilor pronunțate de aceste secții, prin care a fost respinsă cererea de sesizare a Curții Constituționale.”

9. La articolul 24 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Completurile de 5 judecători soluționează și recursurile împotriva hotărârilor de respingere a cererilor de sesizare a Curții Constituționale, pronunțate de un alt complet de 5 judecători.”

10. La articolul 28, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 28. — (1) Conducerea Înaltei Curți de Casație și Justiție se exercită de președinte, 2 vicepreședinți și colegiul de conducere.

.....

(3) Președintele, vicepreședinții și câte 2 judecători de la fiecare secție, aleși pe o perioadă de 3 ani în adunarea generală a judecătorilor, constituie Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Când se dezbate probleme economico-financiare și administrative, la ședințele colegiului de conducere participă managerul economic al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care are vot consultativ. La ședințele colegiilor de conducere pot participa și președinții de secții.”

11. La articolul 29 alineatul (1), literele b) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) propune Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii judecătorii care vor face parte din comisiile de concurs pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție;

c) propune Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii numirea, promovarea, transferul, suspendarea și încetarea din funcție a magistraților-asistenți;”

12. La articolul 29, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție este prezidat de către președinte, iar în lipsa acestuia, de către un vicepreședinte.

(3) Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție se întrunește trimestrial sau ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, a unuia dintre vicepreședinți sau la solicitarea a cel puțin 3 dintre membrii săi.”

13. La articolul 30¹, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Verificarea prevăzută la alin. (1) se face în condițiile prevăzute prin Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Raportul întocmit cu ocazia verificărilor va fi făcut public, prin afișare pe site-ul oficial al Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

14. La articolul 31 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) pentru contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră

preliminară de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 2 judecători;”.

15. La articolul 31 alineatul (1), după litera g) se introduce o nouă literă, litera h), cu următorul cuprins:

„h) pentru recursurile împotriva încheierilor prin care curțile de apel și Curtea Militară de Apel resping cererile de sesizare a Curții Constituționale, completul de judecată este format din 3 judecători;”.

16. La articolul 31, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dacă numărul de judecători necesar formării completului de judecată nu se poate asigura, acesta se constituie cu judecători de la celelalte secții, numiți, prin tragere la sorți, de către președintele sau unul dintre cei 2 vicepreședinți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

17. Articolul 32 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — (1) La începutul fiecărui an, la propunerea președintelui sau a vicepreședinților Înaltei Curți de Casație și Justiție, Colegiul de conducere aprobă numărul și compunerea completurilor de 5 judecători.

(2) În materie penală, completurile de 5 judecători sunt formate din judecători din cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(3) În alte materii decât cea penală, completurile de 5 judecători sunt formate din judecători specializați, în funcție de natura cauzelor.

(4) Judecătorii care fac parte din aceste completuri sunt desemnați, prin tragere la sorți, în ședință publică, de președintele sau, în lipsa acestuia, de unul dintre cei 2 vicepreședinți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție. Schimbarea membrilor completurilor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(5) Completul de 5 judecători este prezidat de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, de unul dintre cei 2 vicepreședinți sau de președinții de secție atunci când aceștia fac parte din complet, desemnați potrivit alin. (4).

(6) În cazul în care niciunul dintre aceștia nu a fost desemnat să facă parte din completurile de 5 judecători, completul este prezidat, prin rotație, de fiecare judecător, în ordinea vechimii în magistratură a acestora.

(7) Cauzele care intră în competența completurilor de 5 judecători sunt repartizate aleatoriu în sistem informatizat.”

18. La articolul 35, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cadrul curților de apel funcționează, în raport cu complexitatea și numărul cauzelor, secții sau, după caz, completuri specializate pentru cauze civile, cauze cu profesioniști, cauze penale, cauze cu minori și de familie, cauze de contencios administrativ și fiscal, cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, insolvență, concurență neloială sau pentru alte materii, precum și completuri specializate pentru cauze maritime și fluviale.”

19. La articolul 36, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cadrul tribunalelor funcționează, în raport cu complexitatea și numărul cauzelor, secții sau, după caz, completuri specializate pentru cauze civile, cauze cu profesioniști, cauze penale, cauze cu minori și de familie, cauze de contencios administrativ și fiscal, cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, insolvență, concurență neloială sau

pentru alte materii, precum și completuri specializate pentru cauze maritime și fluviale.”

20. La articolul 38, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Localitățile care fac parte din circumscripțiile judecătorilor din fiecare județ se stabilesc, cu avizul conform al ministrului justiției, prin hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

21. La articolul 41, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 41. — (1) Secțiile curților de apel și ale instanțelor din circumscripția acestora se înființează, la propunerea colegiului de conducere al fiecărei instanțe, prin hotărâre a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii. Completurile specializate ale secțiilor curților de apel și ale instanțelor din circumscripția acestora se înființează de președintele instanței, la propunerea colegiului de conducere al fiecărei instanțe.”

22. La articolul 45, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 45. — (1) În funcție de volumul de activitate și de complexitatea cauzelor, la curțile de apel, tribunale, tribunale specializate, judecătorii care își au sediul în reședințele de județ, precum și la judecătorii din municipiul București, președintele poate fi ajutat de 1—2 vicepreședinți, iar la celelalte judecătorii, președintele poate fi ajutat de un vicepreședinte.”

23. La articolul 49, alineatul (2¹) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2¹) În cazul în care, la judecătorii și tribunale specializate, numărul judecătorilor este de 5 sau mai mic, atribuțiile colegiului de conducere se exercită de președinte.”

24. La articolul 49, după alineatul (2¹) se introduce un nou alineat, alineatul (2²), cu următorul cuprins:

„(2²) Dispozițiile alin. (2¹) se aplică în mod corespunzător și în situațiile în care, din motive obiective, colegiul de conducere nu se poate constitui.”

25. La articolul 50, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Adunările generale ale judecătorilor se pot convoca și de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, de către Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii sau de către colegiul de conducere al instanței.”

26. La articolul 51, litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) formulează puncte de vedere la solicitarea Plenului sau, după caz, a secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii;”.

27. La articolul 53, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Sistemul de repartizare aleatorie a cauzelor pe completuri de judecată se auditează extern, la fiecare 2 ani, sub conducerea Ministerului Justiției și cu implicarea societății civile și a organizațiilor profesionale ale magistraților. Concluziile auditului sunt publice.”

28. La articolul 54, alineatele (1) și (1¹) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 54. — (1) Cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătoriei, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția cauzelor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale. În condițiile prevăzute la art. 23 alin. (1¹) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, judecătorii stagiați pot asista, în

condițiile legii, la ședințele de judecată ale completurilor formate din judecători definitivți.

(11) Contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală de către judecătorii și tribunale în cursul judecării în primă instanță, de către judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la aceste instanțe se soluționează în complet format din 2 judecători.”

29. La articolul 54, alineatul (12) se abrogă.

30. La articolul 54, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Apelurile și recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.”

31. La articolul 58, alineatele (2) și (3) se abrogă.

32. La articolul 62, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Procurorii trebuie să respecte drepturile și libertățile fundamentale, prezumția de nevinovăție, dreptul la un proces echitabil, principiul egalității de arme, independența instanțelor și forța executorie a hotărârilor judecătorești definitive. În comunicarea publică, parchetele trebuie să respecte prezumția de nevinovăție, caracterul nepublic al urmăririi penale și dreptul nediscriminatoriu la informare.”

33. La articolul 63, litera k) se modifică și va avea următorul cuprins:

„k) exercită atribuțiile prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare;”

34. La articolul 63, după litera k) se introduce o nouă literă, litera l), cu următorul cuprins:

„l) exercită orice alte atribuții prevăzute de lege.”

35. La articolul 64, alineatele (2), (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În soluțiile dispuse, procurorul este independent, în condițiile prevăzute de lege. Procurorul poate contesta la Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, în cadrul procedurii de verificare a conduitei judecătorilor și procurorilor, intervenția procurorului ierarhic superior, în orice formă, în efectuarea urmăririi penale sau în adoptarea soluției.

(3) Soluțiile adoptate de procuror pot fi infirmate motivat de către procurorul ierarhic superior, când sunt apreciate ca fiind nelegale sau netemeinice.

.....
(5) Procurorul poate contesta la Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, în cadrul procedurii de verificare a conduitei procurorilor, măsura dispusă, potrivit alin. (4), de procurorul ierarhic superior.”

36. La articolul 66¹, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Nu pot ocupa funcția de ofițer sau agent de poliție judiciară, lucrători, informatori sau colaboratori, chiar acoperiți, ai serviciilor de informații. Anterior numirii în funcție, aceștia vor da o declarație olografă pe propria răspundere că nu fac și nu au făcut parte din serviciile de informații, că nu sunt și nu au fost colaboratori sau informatori ai acestora.”

37. La articolul 67, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Procurorul este liber să prezinte în instanță concluziile pe care le consideră întemeiate, potrivit legii, ținând seama de probele administrate în cauză. Procurorul poate contesta la Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii intervenția procurorului ierarhic superior, pentru influențarea în orice formă a concluziilor.”

38. La articolul 69, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 69. — (1) Ministrul justiției, când consideră necesar, din proprie inițiativă sau la cererea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, exercită controlul asupra procurorilor, prin procurori anume desemnați de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau, după caz, de procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție, de procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism ori de ministrul justiției.

.....
(3) Ministrul justiției poate să ceară procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau, după caz, procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, informări asupra activității parchetelor și să dea îndrumări scrise cu privire la măsurile ce trebuie luate pentru prevenirea și combaterea eficientă a criminalității.”

39. Articolul 79 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 79. — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție elaborează anual un raport privind activitatea desfășurată, pe care îl prezintă Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii și ministrului justiției, nu mai târziu de luna februarie a anului următor. Ministrul justiției va prezenta Parlamentului concluziile asupra raportului de activitate a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

40. La articolul 79¹, alineatele (2), (3) și (9)—(11) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se încadrează cu procurori numiți prin ordin al procurorului-șef al acestei direcții, cu avizul Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, în limita posturilor prevăzute în statul de funcții, aprobat potrivit legii.

(3) Pentru a fi numiți în cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorii trebuie să nu fi fost sancționați disciplinar, să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 8 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma interviului organizat de comisia constituită în acest scop.

.....
(9) Procurorii numiți în cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pot fi revocați prin ordin al procurorului-șef al acestei direcții, cu avizul Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare.

(10) La data încetării activității în cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorul revine la parchetul de unde provine.

(11) De la data revenirii la parchetul de unde provin, procurorii care au activat în cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul acestei direcții.”

41. După articolul 79³ se introduce un nou articol, articolul 79⁴, cu următorul cuprins:

„Art. 79⁴. — Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism elaborează anual un raport

privind activitatea desfășurată, pe care îl prezintă secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii și ministrului justiției, nu mai târziu de luna februarie a anului următor. Ministrul justiției va prezenta Parlamentului concluziile asupra raportului de activitate al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.”

42. La articolul 86, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 86. — (1) În cadrul Direcției Naționale Anticorupție se pot înființa servicii teritoriale, servicii, birouri și alte compartimente de activitate, prin ordin al procurorului-șef al acestei direcții, cu avizul conform al Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii.”

43. La articolul 87, alineatele (1)—(3), (6), (8), (9) și (9¹) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 87. — (1) Direcția Națională Anticorupție se încadrează cu procurori numiți prin ordin al procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, la propunerea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, în urma concursului organizat în acest sens, în limita posturilor prevăzute în statul de funcții, aprobat potrivit legii.

(2) Pentru a fi numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, procurorii trebuie să nu fi fost sancționați disciplinar, să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, cel puțin 8 ani vechime în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma unui concurs susținut în fața Secției de procurori a Consiliului Superior al Magistraturii.

(3) Concursul prevăzut la alin. (2) constă în:

a) un interviu transmis în direct, susținut în fața Secției de procurori a Consiliului Superior al Magistraturii;

b) o probă având ca obiect evaluarea a minimum 5 rechizitorii alese aleatoriu, precum și a altor acte întocmite de candidați și considerate relevante de aceștia, din ultimii 5 ani de activitate.

(6) Evaluarea prevăzută la alin. (3) lit. b) se efectuează de o comisie desemnată de secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, formată din 2 procurori de la Direcția Națională Anticorupție propuși de procurorul-șef al direcției, 2 procurori de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție propuși de procurorul general și un formator propus de Institutul Național al Magistraturii.

(8) Procurorii numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție pot fi revocați prin ordin al procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, cu avizul conform al secției de procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare.

(9) La data încetării activității în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, procurorul revine la parchetul de unde provine.

(9¹) De la data revenirii la parchetul de unde provin, procurorii care au activat în cadrul Direcției Naționale Anticorupție își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul direcției.”

44. Articolul 88 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 88. — Direcția Națională Anticorupție elaborează anual un raport privind activitatea desfășurată, pe care îl prezintă Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii și ministrului justiției, nu mai târziu de luna februarie a anului

următor. Ministrul justiției va prezenta Parlamentului concluziile asupra raportului de activitate al Direcției Naționale Anticorupție.”

45. După articolul 88 se introduce o nouă secțiune, secțiunea a 2¹-a, cuprinzând articolele 88¹—88⁹, cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a 2¹-a

Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție

Art. 88¹. — (1) În cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se înființează și funcționează Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție care are competența exclusivă de a efectua urmărirea penală pentru infracțiunile săvârșite de judecători și procurori, inclusiv judecătorii și procurorii militari și cei care au calitatea de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție își păstrează competența de urmărire penală și în situația în care, alături de persoanele prevăzute la alin. (1), sunt cercetate și alte persoane.

(3) În cazul infracțiunilor săvârșite de judecătorii și procurorii militari, dispozițiile art. 56 alin. (4) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt aplicabile.

(4) Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție este condusă de un procuror-șef secție, ajutat de un procuror-șef adjunct, numiți în funcție de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile prezentei legi.

(5) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.

Art. 88². — (1) Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic.

(2) Este interzisă delegarea sau detașarea de procurori în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție.

(3) Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție funcționează cu un număr maxim de 15 procurori.

(4) Numărul de posturi al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție poate fi modificat, în funcție de volumul de activitate, prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la solicitarea procurorului-șef secție, cu avizul conform al Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

Art. 88³. — (1) Procurorul-șef al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție este numit în funcție de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în urma unui concurs care constă în prezentarea unui proiect referitor la exercitarea atribuțiilor specifice funcției de conducere respective, urmărindu-se competențele manageriale, gestiunea eficientă a resurselor, capacitatea de a-și asuma decizii și responsabilități, competențele de comunicare și rezistența la stres, precum și integritatea candidatului, evaluarea activității sale ca procuror și modul în care acesta se raportează la valori specifice profesiei, precum independența justiției ori respectarea drepturilor și libertăților fundamentale.

(2) Componența comisiei de concurs este următoarea:

a) 3 membri judecători, care fac parte din Secția pentru judecătoria și au funcționat la o instanță de grad de cel puțin curte de apel, desemnați de Secția pentru judecătoria;

b) un membru procuror, care face parte din Secția pentru procurori și a funcționat la un parchet de grad de cel puțin parchet de pe lângă curtea de apel, desemnat de Secția pentru procurori.

(3) Condițiile pentru ca un procuror să se înscrie la concursul pentru ocuparea postului de procuror-șef al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție sunt cele prevăzute la art. 88⁵ alin. (3).

(4) Fiecare candidat va depune un curriculum vitae, declarațiile prevăzute la art. 48 alin. (11) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, un proiect privind exercitarea atribuțiilor specifice funcției de conducere și orice alte înscrisuri pe care le consideră relevante în susținerea candidaturii sale.

(5) Documentele depuse de fiecare candidat vor fi publicate pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii, cu cel puțin 10 zile înaintea concursului.

(6) Comisia de concurs va propune Plenului Consiliului Superior al Magistraturii numirea procurorului-șef al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, după evaluarea candidaturilor și a proiectelor, în urma unui interviu transmis în direct.

(7) Revocarea din funcția de procuror-șef al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție se face de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în caz de neîndeplinire a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul în care acesta a fost sancționat disciplinar în ultimii 3 ani, la propunerea comisiei prevăzute la alin. (2).

(8) Procurorul-șef al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție este numit în funcție pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată.

Art. 88⁴. — (1) Procurorul-șef adjunct al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție este numit în funcție de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea motivată a procurorului-șef secție, dintre procurorii deja numiți în cadrul secției.

(2) Numirea în funcția de procuror-șef adjunct al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție se face pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată.

(3) Revocarea procurorului-șef adjunct al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție se face de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea motivată a procurorului-șef secție, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției, în cazul în care acesta a fost sancționat disciplinar.

Art. 88⁵. — (1) Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție se încadrează cu procurori numiți de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în urma unui concurs, în limita posturilor prevăzute în statul de funcții, aprobat potrivit legii, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea continuării activității în cadrul secției pentru o perioadă totală de cel mult 9 ani.

(2) Concursul este susținut în fața comisiei de concurs compuse potrivit art. 88³ alin. (2), din care face parte de drept și procurorul-șef secție.

(3) Pentru a participa la concursul pentru numirea în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, procurorii trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

- a) să nu fi fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani;
- b) să aibă cel puțin gradul de parchet de pe lângă curte de apel;
- c) să aibă o vechime efectivă de cel puțin 18 ani în funcția de procuror;
- d) să aibă o bună pregătire profesională;
- e) să aibă o conduită morală ireproșabilă.

(4) La concurs poate participa orice procuror care, până la data stabilită pentru începerea concursului, îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (3).

(5) Concursul prevăzut la alin. (2) constă în:

a) un interviu transmis în direct, pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii, susținut în fața Plenului Consiliului Superior al Magistraturii;

b) o evaluare a activității din ultimii 5 ani;

c) o evaluare a unor acte profesionale întocmite de candidați din ultimii 3 ani de activitate.

(6) Interviul constă în verificarea pregătirii profesionale, a capacității de a lua decizii și de a-și asuma răspunderea, a rezistenței la stres, precum și a altor calități specifice. La interviu participă procurorul-șef secție și un psiholog, care pot pune întrebări candidaților.

(7) Evaluarea prevăzută la alin. (5) lit. b) se efectuează de către 2 procurori și 2 judecători din cadrul Inspecției Judiciare, desemnați de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea inspectorului-șef. Punctajul se acordă în urma unei analize ce va avea în vedere inclusiv durata și complexitatea cazurilor lucrate de procuror, rata de achitări, restituiri, condamnări, eventualele sesizări făcute din partea persoanelor cercetate și soluțiile date la acestea.

(8) Evaluarea prevăzută la alin. (5) lit. c) se efectuează de o comisie desemnată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, formată din 2 procurori din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și 2 judecători din Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, propuși de colegiile de conducere ale acestora, precum și un formator din cadrul Institutului Național al Magistraturii, propus de Consiliul științific al acestuia.

(9) Punctajul maxim ce poate fi atribuit la probele de concurs este de 100 de puncte, distribuite astfel:

a) 60 de puncte pentru proba prevăzută la alin. (5) lit. a);

b) 20 de puncte pentru proba prevăzută la alin. (5) lit. b);

c) 20 de puncte pentru proba prevăzută la alin. (5) lit. c).

(10) Punctajul minim pentru a fi declarat admis la concurs este de 70 de puncte, dar nu mai puțin decât următorul punctaj pentru fiecare probă în parte:

a) minimum 25 de puncte pentru proba prevăzută la alin. (5) lit. a);

b) minimum 15 puncte pentru proba prevăzută la alin. (5) lit. b);

c) minimum 10 puncte pentru proba prevăzută la alin. (5) lit. c).

(11) Numirea în funcția de procuror din cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție se va face de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în limita posturile vacante și în ordinea punctelor obținute.

(12) Procedurile de numire, continuare a activității în cadrul secției și revocare din funcțiile de conducere și execuție din cadrul secției vor fi detaliate într-un regulament aprobat de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii.

Art. 88⁶. — (1) La expirarea termenului de 3 ani, procurorul poate cere continuarea activității în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție pe o nouă perioadă de 3 ani, fără a depăși în total 9 ani de activitate în cadrul secției.

(2) Cu 3 luni înainte de expirarea termenului de numire, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii va analiza cererea depusă de procurorul care solicită continuarea activității în cadrul secției și decide asupra acesteia, având în vedere evaluarea activității desfășurate de acesta în ultimii 3 ani.

(3) La data încetării activității în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, procurorul revine la parchetul de unde provine.

(4) De la data revenirii la parchetul de unde provin, procurorii care au activat în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție își redobândește gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul secției.

Art. 887. — (1) Procurorii numiți în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție pot fi revocați de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, la cererea motivată a procurorului-șef al secției, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției, în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare.

(2) În cazul revocării, procurorul revine la parchetul de unde provine și își redobândește gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul direcției.

Art. 888. — (1) Atribuțiile Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție sunt următoarele:

a) efectuarea urmăririi penale, în condițiile prevăzute în Legea nr. 135/2010, cu modificările și completările ulterioare, pentru infracțiunile aflate în competența sa;

b) sesizarea instanțelor judecătorești pentru luarea măsurilor prevăzute de lege și pentru judecarea cauzelor privind infracțiunile prevăzute la lit. a);

c) constituirea și actualizarea bazei de date în domeniul infracțiunilor aflate în domeniul de competență;

d) exercitarea altor atribuții prevăzute de lege.

(2) Participarea la ședințele de judecată în cauzele de competența secției se asigură de procurori din cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de către procurori din cadrul parchetului de pe lângă instanța investită cu judecarea cauzei.

Art. 889. — Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție elaborează anual un raport privind activitatea desfășurată, pe care îl prezintă, nu mai târziu de luna februarie a anului următor, Plenului Consiliului Superior al Magistraturii."

46. La articolul 90, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În raport cu natura și numărul cauzelor, în cadrul parchetelor de pe lângă judecătorii pot funcționa secții specializate.”

47. La articolul 94, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 94. — (1) În funcție de volumul de activitate, la parchetele de pe lângă curțile de apel, tribunale, judecătoriile care își au sediul în reședințele de județ, precum și parchetele de pe lângă judecătoriile din municipiul București, procurorul general sau, după caz, prim-procurorul poate fi ajutat de 1—2 adjuncți, iar la parchetele de pe lângă tribunalele pentru minori și familie și celelalte judecătorești, prim-procurorul poate fi ajutat de un adjunct.”

48. Articolul 101 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 101. — Când persoana cercetată este militar activ, urmărirea penală se efectuează de procurorul militar, indiferent de gradul militar al persoanei cercetate.”

49. La articolul 103, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Institutul Național al Magistraturii poate desfășura acțiuni de cooperare cu instituții de formare profesională a judecătorilor și procurorilor din alte state, cu aprobarea prealabilă a Consiliului Superior al Magistraturii. În condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului, Institutul Național al Magistraturii poate suporta din bugetul propriu sau, după caz, din fonduri externe cheltuielile efectuate pentru participarea reprezentanților instituțiilor din alte state la acțiunile de cooperare desfășurate în România.”

50. La articolul 106, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Directorul Institutului Național al Magistraturii este ordonator terțiar de credite.”

51. La articolul 108, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Salarizarea personalului de instruire al Institutului Național al Magistraturii, la plata cu ora, se face în funcție de activitățile desfășurate și de indemnizația brută lunară maximă a unui judecător cu funcție de execuție la Înalta Curte de Casație și Justiție, cu vechimea cea mai mare în muncă și în funcție, astfel:

a) în cazul activităților de predare de tip curs sau conferință, orele efectuate se înmulțesc cu un coeficient de 2,5;

b) în cazul activităților de seminar, precum și al altor activități didactice și/sau conexe procesului de formare inițială și continuă, orele efectuate se înmulțesc cu un coeficient de 1,5;

c) celelalte activități specifice formării inițiale și continue vor fi cuantificate pe baza unei metodologii aprobate prin hotărâre a Consiliului științific al Institutului.”

52. După articolul 113 se introduce un nou articol, articolul 113¹, cu următorul cuprins:

„Art. 113¹. — (1) Asistenții judiciari sunt supuși unor evaluări privind calitatea activității din 2 în 2 ani. Prima evaluare a asistenților judiciari se face la un an de la numirea în funcție.

(2) Evaluarea prevăzută la alin. (1) se face de președintele tribunalului în cadrul căruia își desfășoară activitatea asistentul judiciar. Criteriile de evaluare a activității profesionale a judecătorilor și procurorilor prevăzute de lege se aplică în mod corespunzător și asistenților judiciari, raportat la atribuțiile exercitate de aceștia potrivit legii.

(3) Asistenții judiciari nemulțumiți de calificativul acordat pot face contestație la ministrul justiției, în termen de 30 de zile de la comunicare. În soluționarea contestației, ministrul justiției poate solicita conducătorului tribunalului orice informații pe care le consideră necesare și va proceda la audierea asistentului judiciar.

(4) Asistentul judiciar care primește în urma evaluării calificativul «nesatisfăcător» este eliberat din funcție pentru incapacitate profesională de către ministrul justiției.

(5) Asistenții judiciari pot fi eliberați din funcție și ca urmare a reducerii numărului de posturi, în raport cu volumul de activitate al instanței.”

53. La articolul 120, după alineatul (5) se introduc două noi alineate, alineatele (6) și (7), cu următorul cuprins:

„(6) Specialiștii IT din cadrul instanțelor și parchetelor, din cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii și al instituțiilor aflate în coordonarea acestuia, al Ministerului Justiției și al Inspecției Judiciare beneficiază de aceleași drepturi salariale ca specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție stabilite potrivit legislației privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.”

(7) Personalul prevăzut la alin. (2) beneficiază de drepturile salariale prevăzute pentru specialiștii de la art. 116 alin. (5) din prezenta lege.”

54. După articolul 120¹ se introduc trei noi articole, articolele 120²—120⁴, cu următorul cuprins:

„Art. 120². — (1) În vederea efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor din domeniul economic, financiar, fiscal și vamal, în cadrul parchetelor de pe lângă tribunale funcționează, prin detașare, ofițeri și agenți de poliție judiciară, în limita posturilor aprobate potrivit legii.

(2) Ofițerii și agenții de poliție judiciară efectuează acte de cercetare penală în cauzele prevăzute la alin. (1), în care urmărirea penală se efectuează obligatoriu de procuror ori în care procurorul a dispus preluarea în vederea efectuării urmăririi penale, conform prevederilor art. 324 alin. (2) din Legea nr. 135/2010, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Ofițerii și agenții de poliție judiciară prevăzuți la alin. (1) pot efectua acte de cercetare penală și în cauzele preluate de parchetul de pe lângă curtea de apel de la parchetele de pe lângă tribunale.

(4) Ofițerii și agenții de poliție judiciară efectuează numai acele acte de cercetare penală dispuse de procurori, sub directa conducere, supravegherea și controlul nemijlocit al acestora.

(5) Dispozițiile procurorilor sunt obligatorii pentru ofițerii și agenții de poliție judiciară, actele întocmite de aceștia din dispoziția scrisă a procurorilor fiind efectuate în numele acestora.

Art. 120³. — (1) Ofițerii și agenții de poliție judiciară prevăzuți la art. 120² sunt detașați în cadrul parchetelor, la propunerea nominală a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de către ministrul afacerilor interne, pe o perioadă de cel mult 6 ani, cu posibilitatea prelungirii din 3 în 3 ani, cu acordul acestora.

(2) Numirea în funcții a ofițerilor și agenților de poliție judiciară se face prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la parchetele prevăzute la art. 120² alin. (1).

(3) Încetarea detașării ofițerilor și agenților de poliție judiciară se poate dispune înaintea perioadei prevăzute la alin. (1), prin ordin motivat al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(4) Pe durata detașării, ofițerii și agenții de poliție judiciară nu pot primi de la organele ierarhic superioare nicio însărcinare.

(5) Ofițerii și agenții de poliție judiciară detașați în condițiile prezentului articol au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru ofițerii de poliție, cu excepțiile prevăzute în prezenta lege, și beneficiază, în mod corespunzător, de drepturile prevăzute la art. 13 și art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Salariul de bază și sporurile ofițerilor și agenților de poliție judiciară detașați sunt cele prevăzute pentru ofițerii și agenții de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, reduse cu 20%.

(7) Drepturile salariale sunt suportate din bugetul Ministerului Public și se acordă de către parchetul unde este detașat.

Art. 120⁴. — (1) Atribuțiile prevăzute de lege pentru ministrul afacerilor interne privind drepturile și răspunderile ce revin ofițerilor și agenților de poliție judiciară detașați se exercită de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) Atribuțiile privind acordarea gradelor profesionale pentru ofițerii și agenții de poliție judiciară detașați se exercită de ministrul afacerilor interne, la propunerea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(3) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție evaluează anual activitatea ofițerilor și agenților de poliție judiciară detașați, în condițiile legii.

(4) Dispozițiile art. 6 din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, republicată, cu modificările ulterioare, se aplică în mod corespunzător în raport cu activitatea ofițerilor și agenților de poliție judiciară.

(5) Funcția de ofițer și agent de poliție judiciară prevăzută la art. 120² alin. (1) este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.

(6) Numărul ofițerilor și agenților de poliție judiciară din cadrul parchetelor prevăzute la art. 120² alin. (1), precum și repartizarea acestora se stabilește, în funcție de necesități, prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

55. La articolul 121, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Numărul personalului Jandarmeriei Române necesar pentru aplicarea prevederilor alin. (1) se stabilește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului justiției și a ministrului afacerilor interne, precum și a președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

56. Articolul 129 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 129. — Prin derogare de la prevederile legislației în domeniul finanțelor publice, președinții instanței și conducătorii parchetelor pot delega calitatea de ordonator de credite managerilor economici.”

57. La articolul 132, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Proiectele de buget anual ale instanțelor militare se elaborează de Curtea Militară de Apel, iar cele ale parchetelor militare de secția sau serviciul din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după consultarea instanțelor militare, respectiv a parchetelor militare, și se transmit ordonatorului principal de credite.”

58. La articolul 133, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și președinții curților de apel, împreună cu ministrul justiției, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau, după caz, procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție, procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism analizează anual volumul de activitate al instanțelor și parchetelor și, în funcție de rezultatele analizei, iau măsuri pentru suplimentarea sau reducerea numărului de posturi, cu acordul Secției pentru judecători sau al Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, după caz.”

59. La articolul 134, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru Înalta Curte de Casație și Justiție, numărul maxim de posturi se stabilește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului justiției și a președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu avizul Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.”

60. La articolul 134¹, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Numărul posturilor vacante temporar care se pot ocupa în cazurile prevăzute la alin. (1) se aprobă pentru fiecare instanță sau, după caz, parchet, de secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea ordonatorilor de credite.”

61. Articolul 135 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 135. — (1) Statele de funcții și de personal pentru curțile de apel, tribunale, tribunale specializate, judecătorii și parchete se aprobă prin ordin al ministrului justiției.

(2) Majorarea sau reducerea schemelor de personal pentru curțile de apel, tribunale, tribunale specializate, judecătorii și parchete se aprobă cu avizul conform al secțiilor corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii, prin ordin al ministrului justiției.”

62. La articolul 139, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești se aprobă de Secția pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii, prin hotărâre care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

63. La articolul 140, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Regulamentul de ordine interioară prevăzut la alin. (1) se aprobă de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau, după caz, a procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție ori a procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu avizul ministrului justiției.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

PETRU-GABRIEL VLASE

București, 20 iulie 2018.

Nr. 207.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

ADRIAN ȚUȚIANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 20 iulie 2018.

Nr. 599.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 246

din 19 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 și art. 345 alin. (1) coroborate cu art. 352 alin. (11) și alin. (12) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dănuț Drăghia în Dosarul nr. 298/42/2017/a1 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.567D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției, asistat de avocat Dragoș Mihai Ciob din cadrul Baroului Buzău, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. De asemenea, răspund și părțile Carmen Marinescu și Dorin Marinescu, lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției de neconstituționalitate care solicită admiterea acesteia, reiterând concluziile cuprinse în notele scrise aflate la dosar. Depune totodată la dosarul cauzei, în completarea concluziilor orale, un set de înscrisuri și concluzii scrise.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că excepția de neconstituționalitate, ce face obiectul prezentului dosar, a fost invocată pe fondul interpretării eronate a normelor procesului penal criticate de către judecătorul de cameră preliminară, întrucât acesta nu a dat eficiență Deciziei Curții Constituționale nr. 21 din 18 ianuarie 2018, în temeiul căreia ar fi putut să solicite declasificarea mandatelor de siguranță națională, în camera preliminară, ori să permită accesul avocatului, având abilitarea prevăzută de lege, la aceste informații. Reține că, potrivit unei doctrine constante și, având în vedere decizia instanței de control constituțional, precitată, obiectul camerei preliminare îl constituie verificarea legalității tuturor actelor efectuate în cursul urmăririi penale și pe care se întemeiază acuzația, indiferent de organul care le-a dispus, autorizat sau efectuat. Față de considerentele expuse solicită ca excepția de neconstituționalitate să fie respinsă ca inadmisibilă. În subsidiar solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, în condițiile în care dispozițiile art. 342 din Codul de procedură penală coroborate cu considerentele Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018 acordă inculpatului și altor părți posibilitatea de a contesta legalitatea tuturor probelor în procedura de cameră preliminară.

5. Apărătorul autorului excepției, având cuvântul în replică, precizează că, la momentul invocării excepției de neconstitu-

ționalitate, Curtea Constituțională nu pronunțase Decizia nr. 21 din 18 ianuarie 2018 și, pe de altă parte, decizia precitată nu are în vedere dispozițiile art. 342 și art. 345 din Codul de procedură penală. Subliniază faptul că opinia instanței de judecată, care a sesizat Curtea Constituțională cu prezenta excepție de neconstituționalitate, este în sensul că aceasta este întemeiată.

6. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul în replică, arată că instanța de control constituțional a stabilit, în decizia precitată, care este locul dispozițiilor alin. (11) și alin. (12) ale art. 352 din Codul de procedură penală, astfel încât o nouă examinare a acestora nu este posibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 25 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 298/42/2017/a1, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Dănuț Drăghia în procedura de cameră preliminară.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul susține, în esență, că dispozițiile art. 342 și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care nu permit judecătorului de cameră preliminară să declasifice informațiile necesare verificării legalității efectuării actelor de urmărire penală și a administrării probelor. Arată că, în timpul instrumentării Dosarului nr. 64/D/P/2014 de către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Biroul Teritorial Buzău, a fost dispusă supravegherea sa tehnică în perioada iunie 2014 — martie 2015, astfel cum este menționat la fila 45 din rechizitoriu. De asemenea, arată că în cuprinsul cererilor și excepțiilor depuse la dosarul cauzei la datele de 17, 22 mai, 3 august și 4 septembrie 2017 a contestat întreaga supraveghere tehnică efectuată față de persoana sa. Din cuprinsul relațiilor furnizate de către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Biroul Teritorial Buzău a rezultat că supravegherea tehnică a fost efectuată cu sprijinul ofițerilor Serviciului Român de Informații care au asigurat suportul tehnic și că, în cauză, a existat un mandat de siguranță națională pentru perioada 26 iulie 2013 — 18 aprilie 2014. Referitor la modalitatea prin care a fost solicitat suportul tehnic din partea Serviciului Român de Informații, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Biroul Teritorial Buzău a menționat că acesta a fost solicitat în baza unor adrese clasificate ca secret de serviciu. Ca urmare a răspunsurilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Biroul Teritorial Buzău, autorul excepției a depus la dosarul cauzei o cerere prin care a solicitat declasificarea adreselor prin care au fost solicitate Serviciului Român de Informații atât acordarea suportului tehnic, cât și declasificarea mandatului de siguranță națională și a datelor obținute în urma punerii acestuia în executare. Prin Încheierea de ședință din data de 4 aprilie, judecătorul de

cameră preliminară a respins solicitarea de declasificare cu motivarea că, în conformitate cu art. 352 alin. (11) din Codul de procedură penală, această operațiune ar putea avea loc numai după începerea judecării. Totodată, judecătorul de cameră preliminară a reținut că verificarea legalității efectuării actelor de urmărire penală și a administrării probelor se face numai în procedura de cameră preliminară. Susține, având în vedere prevederile art. 342 din Codul de procedură penală, prin raportare la circumstanțele cauzei, că judecătorul de cameră preliminară este împiedicat să verifice legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală în condițiile în care acestea au la bază informații sau acte ori documente clasificate, situație contrară prevederilor constituționale invocate. Referitor la dispozițiile art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, precizează că acestea sunt neconstituționale în măsura în care, în procedura de soluționare a cererilor și excepțiilor, judecătorul de cameră preliminară nu are posibilitatea de a declasifica informațiile, actele ori documentele ce au stat la baza efectuării actelor de urmărire penală și a efectuării actelor de urmărire penală. Consideră că normele procesual penale criticate sunt neconstituționale, întrucât limitează accesul la justiție și au un caracter discriminatoriu în raport cu prevederile art. 352 alin. (11) din Codul de procedură penală care permit declasificarea informațiilor actelor ori documentelor după începerea judecării. Totodată consideră că prevederile legale criticate încalcă și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și apreciază că judecătorul de cameră preliminară ar trebui să aibă posibilitatea de a declasifica informațiile, actele ori documentele ce au stat la baza efectuării actelor de urmărire penală și a administrării probelor, întrucât numai în acest mod obiectul camerei preliminare poate avea o finalitate reală, în condițiile în care există posibilitatea ca, după declasificarea informațiilor, actelor ori documentelor, conform art. 352 alin. (11) din Codul de procedură penală, să se constate că anumite acte de urmărire penală erau nelegale ori că anumite probe ar fi trebuit excluse ori să se constate că s-ar fi impus restituirea cauzei la parchet, ipoteze în care vătămarea cauzată drepturilor inculpatului nu mai poate fi înlăturată în niciun mod.

9. Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie opinează că prevederile legale criticate coroborate cu dispozițiile la art. 352 alin. (11) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care nu permit judecătorului de cameră preliminară să desecretizeze, să declasifice informații sau documente care au stat la baza efectuării actelor de urmărire penală și a administrării probelor. Apreciază că declasificarea eventualelor informații, conform art. 352 alin. (11) din Codul de procedură penală, abia în faza de judecată poate conduce la o vătămare a drepturilor inculpatului ce nu mai poate fi înlăturată, în situația în care se constată abia în această fază că anumite probe ar fi trebuit excluse ori anumite acte de urmărire penală sunt apreciate ca fiind nelegale. Consideră că normele procesual penale criticate încalcă cel puțin dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) și art. 26.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

11. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens reține că prevederile criticate dau în competența judecătorului de cameră preliminară verificarea legalității tuturor probelor administrate în faza de urmărire penală, precum și a tuturor actelor efectuate de organele de urmărire penală, fără a distinge după cum acestea au sau nu legătură cu informații sau documente clasificate.

Întrucât legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să o facă, așa încât apreciază că dispozițiile art. 342 și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală nu permit interpretarea pe care autorul excepției o dă acestora. Faptul că în reglementarea procedurii de judecată există o prevedere expresă care dă judecătorului posibilitatea de a solicita declasificarea informațiilor clasificate atunci când acestea sunt esențiale pentru soluționarea cauzei — art. 352 alin. (11) din Codul de procedură penală — nu poate fi interpretat *per a contrario*, în sensul că în procedura de cameră preliminară judecătorul nu ar avea o asemenea prerogativă, deoarece argumentul *per a contrario* nu poate fi folosit pentru ca, plecând de la o dispoziție cu caracter general, să se concluzioneze că într-o situație cu caracter special intenția de reglementare este diametral opusă. Apreciază că motivele de neconstituționalitate invocate vizează, în fapt, modul de interpretare și aplicare de către judecătorul de cameră preliminară a dispozițiilor art. 342 și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, iar nu conformitatea lor cu prevederile constituționale și convenționale.

12. **Avocatul Poporului** precizează că a transmis punctul său de vedere, în sensul constituționalității textelor de lege criticate, în Dosarul Curții Constituționale nr. 732D/2016, acesta fiind reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 126 din 9 martie 2017.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit actului de sesizare, dispozițiile art. 342 și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală. Față de criticile de neconstituționalitate formulate de către autor, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 342 și art. 345 alin. (1) coroborate cu dispozițiile art. 352 alin. (11) și alin. (12) din Codul de procedură penală, având în vedere și faptul că aceste din urmă prevederi constituie norma specială ce reglementează cu privire la declasificarea informațiilor clasificate, respectiv permiterea accesului la informațiile clasificate. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 342 din Codul de procedură penală: „*Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.*”;

— Art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală: „*La termenul stabilit conform art. 344 alin. (4), judecătorul de cameră preliminară soluționează cererile și excepțiile formulate ori excepțiile ridicate din oficiu, în camera de consiliu, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi prezentate, ascultând concluziile părților și ale persoanei vătămate, dacă sunt prezente, precum și ale procurorului.*”;

— Art. 352 alin. (11) și alin. (12) din Codul de procedură penală: „*(11) În cazul în care informațiile clasificate sunt esențiale pentru soluționarea cauzei, instanța solicită, de*

urgență, după caz, declasificarea totală, declasificarea parțială sau trecerea într-un alt grad de clasificare ori permiterea accesului la cele clasificate de către apărătorul inculpatului. (12) *Dacă autoritatea emitentă nu permite apărătorului inculpatului accesul la informațiile clasificate, acestea nu pot servi la pronunțarea unei soluții de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei în cauză.*"

16. În susținerea neconstituționalității normelor procesual penale criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) potrivit căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie în România, art. 11 alin. (1) și alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 alin. (1) și alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (1) și alin. (3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil. Totodată invocă dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 352 alin. (11) și alin. (12) din Codul de procedură penală — excepție ridicată de autor în faza procesuală a camerei preliminară — prin Decizia nr. 21 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 23 februarie 2018, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*instanța solicită*” cu raportare la sintagma „*permiterea accesului la cele clasificate de către apărătorul inculpatului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 352 alin. (11) din Codul de procedură penală este neconstituțională și totodată a constatat că sintagma „*autoritatea emitentă*” din cuprinsul dispozițiilor art. 352 alin. (12) din Codul de procedură penală este neconstituțională.

18. Pentru a pronunța soluția menționată, Curtea a analizat, într-o primă etapă, admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, sub aspectul legăturii cu cauza dedusă judecării, prin stabilirea naturii juridice a informațiilor clasificate. În acest sens, în paragrafele 25—31 ale deciziei precitate, Curtea a reținut că sfera de incidență a dispozițiilor art. 352 alin. (11) și alin. (12) din Codul de procedură penală vizează informații clasificate „*esențiale pentru soluționarea cauzei*”, care sunt susceptibile „*de a servi la pronunțarea unei soluții de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei*”, deci cu privire la care există argumente rezonabile că ar putea concura la răsturnarea prezumției de nevinovăție a inculpatului. Potrivit art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, „*în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.*” Sub acest aspect, Curtea a constatat că dispozițiile art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, după ce enumeră expres declarațiile (ale părților în procesul penal, ale persoanei vătămate, ale martorilor), înscrisurile, rapoartele de expertiză sau constatare, procesele-verbale, fotografiile, mijloacele materiale de probă, prevăd, la lit. f), că „*Proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace: [...] f) orice alt mijloc de probă care nu este interzis de lege.*” Așa fiind, Curtea a reținut că, pentru a produce consecințele prevăzute de lege, legiuitorul a conferit informațiilor clasificate, apreciate „*esențiale pentru soluționarea cauzei*”, valoare probatorie în procesul penal, acestea putând dovedi, singure sau coroborate cu alte probe, dincolo de orice îndoială rezonabilă, veridicitatea acuzației penale formulate împotriva inculpatului. Prin urmare, Curtea a statuat că informațiile clasificate dobândesc calitatea

de probe în dosar, urmând a fi supuse regimului juridic al probelor instituit de Codul de procedură penală.

19. Curtea a reținut, ca o primă consecință juridică a acestei constatări, incidența, în cauză, a dispozițiilor referitoare la controlul legalității probelor. Potrivit prevederilor art. 342 din Codul de procedură penală, competența judecătorului de cameră preliminară constă în verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și legalității sesizării instanței, în verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Totodată, judecătorul de cameră preliminară își va exercita atribuțiile după trimiterea în judecată a inculpatului, rechizitoriul constituind actul de sesizare a instanței de judecată, deci „*notificarea oficială, din partea autorității competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale*” și, implicit, o acuzație în materie penală. În continuare, reținând, în acord cu deciziile Curții nr. 641 din 11 noiembrie 2014 și nr. 599 din 21 octombrie 2014, că procedura desfășurată în camera preliminară este deosebit de importantă, având o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii ulterioare, inclusiv asupra procesului propriu-zis, că probele reprezintă elementul central al oricărui proces penal, iar informațiile clasificate, apreciate „*esențiale pentru soluționarea cauzei*”, au valoare probatorie în procesul penal, pe de o parte, și că principiul contradictorialității este un element al principiului egalității armelor și al dreptului la un proces echitabil, iar legalitatea administrării probelor are o influență directă asupra desfășurării și echității procesului penal, pe de altă parte, Curtea a statuat că inculpatul trebuie să aibă acces la informațiile clasificate în vederea combaterii sau a susținerii, în mod contradictoriu cu acuzatorul, a legalității administrării acestor probe.

20. În acest fel, Curtea a statuat că, până cel târziu la finalizarea procedurii de cameră preliminară, probele care constau în informații clasificate și pe care se întemeiază actul de sesizare a instanței de judecată trebuie să fie accesibile inculpatului în vederea asigurării posibilității contestării legalității acestora, în acord cu obiectul procedurii în camera preliminară, prevăzut de art. 342 din Codul de procedură penală. Numai într-o atare situație acestea pot fundamenta o soluție de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, adoptată ca urmare a parcurgerii unui proces penal echitabil.

21. Așa fiind, Curtea a stabilit că — în ceea ce privește probele care constau în informații clasificate și pe care se întemeiază actul de sesizare a instanței de judecată — nu instanța de fond — așa cum arată locul reglementării, dispozițiile art. 352 fac parte din titlul III — „*Judecata*” din Codul de procedură penală — este aceea care trebuie să solicite, din oficiu, de urgență, după caz, declasificarea totală, declasificarea parțială sau trecerea într-un alt grad de clasificare și permiterea accesului la acestea de către apărătorul inculpatului. Problema informațiilor clasificate, esențiale pentru soluționarea cauzei, respectiv verificarea legalității administrării unor astfel de probe, trebuie să fi fost deja soluționată în camera preliminară, deci înainte de a se trece la faza procesuală a judecării în fond, întrucât, în această din urmă fază a procesului penal, nu au cum să mai existe probe constând în informații clasificate inaccesibile părților, fără a se încălca dispozițiile art. 324—347 din Codul de procedură penală și jurisprudența Curții Constituționale în materia procedurii camerei preliminară (paragraful 32 al Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018).

22. Pe fondul excepției de neconstituționalitate, analizând contextul normativ și jurisprudențial, intern și european, în materia dreptului la informare în cadrul procesului penal, Curtea a constatat, în paragraful 73 al Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018, că dispozițiile art. 352 alin. (11) și alin. (12) din Codul de procedură penală contravin dreptului la un proces echitabil,

prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și principiului unicității, imparțialității și al egalității justiției pentru toți, prevăzut de art. 16 alin. (1) și alin. (2) și de art. 124 alin. (2) din Constituție.

23. În paragrafele 70 și 71 ale deciziei precitate, Curtea a reținut, având în vedere necesitatea aflării adevărului în procesul penal și cerința explicită a Codului de procedură penală ca o persoană să fie condamnată în baza unui probatoriu care să-i demonstreze vinovăția dincolo de orice îndoială rezonabilă, că orice informație care poate fi utilă aflării adevărului trebuie să fie folosită în procesul penal. Astfel, în cazul în care informațiile clasificate sunt indispensabile aflării adevărului, accesul la acestea trebuie să fie dispus de judecătorul cauzei atât acuzării, cât și apărării, altfel nu se poate discuta despre o egalitate a armelor și de respectarea dreptului la un proces echitabil. Pe de altă parte, accesul la informațiile clasificate poate fi și refuzat de judecător, care, deși constată rolul esențial al acestora în soluționarea cauzei deduse judecătii, apreciază că accesul poate conduce la periclitarea gravă a vieții sau a drepturilor fundamentale ale unei alte persoane sau că refuzul este strict necesar pentru apărarea unui interes public important sau poate afecta grav securitatea națională.

24. Prin urmare, Curtea a statuat că numai un judecător poate aprecia cu privire la interesele care intră în conflict — cel public, general, al statului, referitor la protejarea informațiilor de interes pentru securitatea națională sau pentru apărarea unui interes public major, respectiv cel individual, al părților unei cauze penale concrete, astfel încât, prin soluția pe care o pronunță, să asigure un just echilibru între cele două. Așadar, Curtea a apreciat că protecția informațiilor clasificate nu poate avea caracter prioritar față de dreptul la informare al acuzatului și față de garanțiile dreptului la un proces echitabil ale tuturor părților din procesul penal, decât în condiții expres și limitativ prevăzute de lege. Restrângerea dreptului la informație poate avea loc doar atunci când are la bază un scop real și justificat de protecție a unui interes legitim privind drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor sau siguranța națională, decizia de refuz a accesului la informațiile clasificate aparținând întotdeauna unui judecător.

25. În concluzie, Curtea a statuat, în considerentele Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018, precitată, că, în ceea ce privește probele care constau în informații clasificate și pe care se întemeiază actul de sesizare a instanței de judecată, nu instanța de fond este aceea care dispune accesul sau care refuză accesul, după caz, la informațiile clasificate, ci judecătorul de

cameră preliminară, în condițiile în care „problema informațiilor clasificate, esențiale pentru soluționarea cauzei, respectiv verificarea legalității administrării unor astfel de probe, trebuie să fi fost deja soluționată în camera preliminară, deci înainte de a se trece la faza procesuală a judecătii în fond”.

26. Având în vedere că, în mod constant, Curtea — începând cu Decizia Plenului nr. 1/1995 privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995 — a statuat că „puterea de lucru judecat ce însoțește actele juridictionale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta” (în același sens sunt Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010, și Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012), Parlamentul, cât și Guvernul și toate celelalte autorități și instituții publice urmează să respecte întru totul atât considerentele, cât și dispozitivul Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018, precitate. Cu alte cuvinte, atât considerentele, cât și dispozitivul Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018, precitate, sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiecților de drept, decizia precitată urmând a fi aplicată, potrivit principiului constituțional al comportamentului loial, de către Parlament în sensul restabilirii stării de constituționalitate (a se vedea Decizia nr. 761 din 17 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 20 ianuarie 2015).

27. Totodată, Curtea constată că, în cauză, sunt aplicabile prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, care prevăd că „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Având în vedere însă că actul de sesizare a Curții Constituționale este anterior deciziei de constatare a neconstituționalității, precitate, excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 342 și art. 345 alin. (1) coroborate cu art. 352 alin. (11) și (12) din Codul de procedură penală urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 și art. 345 alin. (1) coroborate cu art. 352 alin. (11) și (12) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dănuț Drăghia în Dosarul nr. 298/42/2017/a1 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 260

din 24 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452 alin. (1)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Coțofană în Dosarul nr. 3.432/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 586D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a comunicat concluzii scrise prin care a solicitat respingerea excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată. În acest sens arată că, potrivit sistemului Ecris, a fost admisă în principiu cererea de revizuire formulată de autor împotriva unei încheieri pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală prin care s-a respins, ca inadmisibil, recursul în casație formulat împotriva unei decizii pronunțate de aceeași instanță, în apel. Ca atare, apreciază că susținerile autorului excepției — potrivit cărora o astfel de încheiere ar fi exceptată de la calea de atac extraordinară a revizuirii, în condițiile în care anterior invocase o excepție de neconstituționalitate, admisă într-o altă cauză — au rămas fără fundament.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 7 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.432/1/2016, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Coțofană în soluționarea unei cereri de revizuire.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul arată că, prin Sentința nr. 339 din 8 octombrie 2014, pronunțată

de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 7.180/2/2013 a fost condamnat la patru ani închisoare, reținându-se în sarcina sa săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală. Apelul formulat împotriva sentinței menționate a fost respins de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală prin Decizia nr. 190 din 27 mai 2015. Cu privire la această din urmă decizie autorul excepției a formulat recurs în casație, în temeiul art. 438 alin. (1) pct. 7 din Codul de procedură penală, și totodată a invocat neconstituționalitatea art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală care nu permitea atacarea cu recurs în casație a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel. Ulterior sesizării instanței de control constituțional cu privire la excepția de neconstituționalitate menționată, recursul în casație formulat de către autor a fost respins ca inadmisibil, completul competent al Instanței Supreme pronunțând, în Dosarul nr. 2.665/1/2015, Încheierea nr. 95 din 22 martie 2016. După respingerea, ca inadmisibil, a recursului în casație formulat de autor, Curtea Constituțională, sesizată fiind într-o altă cauză, a pronunțat Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 434 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală, care exclude atacarea cu recurs în casație a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, este neconstituțională.

6. Precizează că a formulat cerere de revizuire, în temeiul art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, împotriva Încheierii nr. 95/RC din 22 martie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, ca urmare a pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, iar, în procedura de examinare a admisibilității în principiu a cererii de revizuire, reprezentantul Ministerului Public a solicitat respingerea ca inadmisibilă a revizuirii, întrucât hotărârea atacată cu revizuire nu este o hotărâre definitivă în sensul prevăzut de art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate având ca obiect prevederile art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală, autorul susține că acestea din urmă se referă inclusiv la încheierile prin care a fost respins, ca inadmisibil, recursul în casație. Consideră că, dacă s-ar respinge, ca inadmisibilă, cererea de revizuire formulată cu privire la încheierea prin care a fost respins, ca inadmisibil, recursul, cu motivarea că această din urmă încheiere nu se referă direct la latura penală sau civilă, nu evocă fondul, s-ar lipsi de eficiență însuși controlul de constituționalitate, întrucât părțile s-ar afla în imposibilitatea de a beneficia de efectele deciziei Curții Constituționale, deci de controlul de constituționalitate pe care ele l-au declanșat, ceea ce ar reprezenta o veritabilă sancțiune aplicată acestora. Susține că, în acest fel, deciziile obligatorii ale Curții Constituționale ar fi lipsite de orice efecte juridice, iar rolul

instanței constituționale ar fi negat. Mai mult, apreciază că aceasta ar echivala cu o limitare nepermisă a exercitării unei căi de atac. Consideră că decizia de neconstituționalitate trebuie să profite celor îndreptățiți, chiar dacă în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate s-a pronunțat o hotărâre definitivă prin care nu s-a intrat în cercetarea fondului. Apreciază că reglementarea condiției evocării fondului în vederea admisibilității cererii de revizuire în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate încalcă dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și accesul liber la justiție, garantat de art. 21 din Legea fundamentală. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma „*pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul*” din cuprinsul dispozițiilor art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă este neconstituțională cu referire la motivul de revizuire prevăzut la pct. 11 din cuprinsul acestora.

8. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, exprimându-și opinia, constată că există două decizii ale Curții Constituționale care pot fi invocate în speță și care vizează materia revizuirii, respectiv deciziile nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, și nr. 126 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016. Reține că, prin Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul*” din cuprinsul dispozițiilor art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă este neconstituțională cu referire la motivul de revizuire prevăzut la pct. 11 din cuprinsul acestora, și face referire la considerentele cuprinse în paragrafele 29, 30 și 33 ale deciziei precitate. Totodată, reține că, prin Decizia nr. 126 din 3 martie 2016, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, care nu limitează cazul de revizuire la cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, este neconstituțională, și face referire la considerentele cuprinse în paragraful 43 al deciziei.

9. Consideră că dispozițiile art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt în acord cu prevederile care reglementează accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, cuprinse în art. 21 din Constituție, respectiv art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, întrucât revizuirea se poate exercita numai în anumite cazuri, strict și limitativ prevăzute de legiuitor, determinat de caracterul acesteia de cale extraordinară de atac și nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărute, de a promova căile de atac ordinare prevăzute de lege și de a se prevala de garanțiile procesuale care condiționează un proces echitabil. În contextul concret al cauzei reține că revizuentul a beneficiat de liberul acces la justiție, întrucât, ca urmare a exercitării căii de atac a apelului, cauza a fost examinată de o instanță de control judiciar, la un grad de jurisdicție superior, integral și sub toate aspectele legalității și temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță. Apreciază că, prin indicarea hotărârilor care pot fi supuse căii

extraordinare de atac a revizuirii, legiuitorul nu a intenționat să îngreieze accesul liber la justiție, fiind vorba despre o cale de atac exercitată numai împotriva unor hotărâri definitive, după parcurgerea etapei judecătorești în primă instanță și în apel.

10. Reține, de asemenea, că respectarea egalității în drepturi nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite. Principiul egalității nu presupune uniformitate, ci stabilește ca la situații egale să corespundă un tratament egal, iar la situații diferite să existe un tratament diferit. Altfel spus, principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 506 din 5 decembrie 2013, prin care s-a statuat că instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv cu privire la căile de atac, nu creează discriminare atât timp cât aceste reguli se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare. În plus, arată că instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului. Acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „*condițiile legii*” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca, de altfel, și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „*sunt prevăzute numai de lege*”.

11. În concluzie, Instanța Supremă apreciază că, în contextul actualei politici penale, în care se urmărește asigurarea celerității procesului penal, exercitarea căii extraordinare de atac împotriva anumitor hotărâri nu este în contradicție cu dispozițiile constituționale și nici cu cele ale Convenției, atât timp cât revizuirea constituie o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată numai împotriva hotărârilor definitive prin care a fost soluționat fondul cauzei, dar că declararea unui text neconstituțional ar trebui să poată fi invocată de orice persoană a cărei soluție în procesul penal a fost influențată de textul declarat a fi contrar Constituției.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

13. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens reține că normele de reglementare a competenței instanțelor judecătorești, a gradelor de jurisdicție, precum și a căilor de atac constituie reguli de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, se poate face numai prin lege. Apreciază că dispozițiile legale criticate sunt în acord cu prevederile constituționale ale art. 21, câtă vreme acestea nu împiedică părțile interesate să apeleze la o instanță de judecată care să se bucure de jurisdicție deplină, adică să analizeze cauza atât în ceea ce privește aspectele de fapt, cât și cele de drept, nici nu limitează dreptul acestora de a fi apărute, de a promova căile ordinare de atac prevăzute de lege și în condițiile prevăzute de aceasta, putând să se prevaleze de toate garanțiile procesuale specifice unui proces echitabil. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 722 din 6 decembrie 2016 și apreciază că prevederile art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt în acord cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate,

Întrucât revizuirea se poate exercita numai în anumite cazuri, strict și limitativ prevăzute de legiuitor, având în vedere caracterul acesteia de cale extraordinară de atac, acest fapt neîmpiedicând părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate, de a promova căile de atac prevăzute de lege, garanții ale unui proces echitabil.

14. **Avocatul Poporului** menționează că a transmis punctul său de vedere în dosarele nr. 1.094D/2015 și nr. 218D/2016, în sensul că prevederile art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale, acesta fiind reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 126 din 3 martie 2016 și nr. 722 din 6 decembrie 2016, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Precizează că menține punctul de vedere anterior exprimat.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală, având următorul conținut: „*Hotărârile judecătorești definitive pot fi supuse revizuirii atât cu privire la latura penală, cât și cu privire la latura civilă.*”

18. În susținerea neconstituționalității normelor procesual penale criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și alin. (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție și ale art. 147 alin. (4) privind deciziile Curții Constituționale și efectele acestora. Invocă și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta a fost ridicată de autor în soluționarea cererii de revizuire formulată de acesta, în temeiul art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, împotriva Încheierii nr. 95/RC din 22 martie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, în Dosarul nr. 2.665/1/2015, prin care a fost respins, ca inadmisibil, recursul în casație formulat de autor împotriva Deciziei penale nr. 190/A din data de 27 mai 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția Penală, ca instanță de apel, în Dosarul nr. 7.180/2/2013. În cadrul procedurii recursului în casație, autorul excepției din prezenta cauză a invocat neconstituționalitatea art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală care nu permitea atacarea cu recurs în casație a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, în apel.

20. În context, Curtea reține că, fiind sesizată într-o altă cauză, a pronunțat Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie

2016, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 434 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală, care exclude atacarea cu recurs în casație a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, este neconstituțională. În aceste condiții, prin Decizia nr. 182 din 21 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 11 iulie 2017, Curtea a respins, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) cu privire la soluția legislativă care exclude atacarea cu recurs în casație a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de apel, și art. 436 alin. (2) cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării cererii de recurs prin avocat din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor din prezenta cauză — Gheorghe Coțofană — în Dosarul nr. 2.665/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală. În paragraful 20 al deciziei menționate, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și alin. (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în cauză, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale nr. 432 din 21 iunie 2016 și nr. 540 din 12 iulie 2016, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, în temeiul deciziilor anterior menționate prin care s-a admis excepția, prezenta decizie poate constitui motiv al unei cereri de revizuire, cu respectarea dispozițiilor art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală și a Deciziei Curții Constituționale nr. 126 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016.

21. Cu privire la excepția de neconstituționalitate ce formează obiect al prezentului dosar, autorul susține, în esență, că, dacă s-ar respinge, ca inadmisibilă, cererea de revizuire formulată cu privire la încheierea prin care a fost respins, ca inadmisibil, recursul în casație, cu motivarea că această din urmă încheiere nu se referă direct la latura penală sau civilă și nu evocă fondul, s-ar lipsi de eficiență însuși controlul de constituționalitate, întrucât părțile s-ar afla în imposibilitatea de a beneficia de efectele deciziei Curții Constituționale, deci de controlul de constituționalitate pe care ele l-au declanșat, ceea ce ar reprezenta o veritabilă sancțiune aplicată acestora.

22. Cu privire la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, „*legătura cu soluționarea cauzei*”, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale, în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014). Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie

verificat în primul rând interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat.

23. Având în vedere considerentele de principiu anterior expuse, Curtea observă că, în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin Încheierea de ședință pronunțată în camera de consiliu, în data de 31 ianuarie 2018, în Dosarul nr. 3.432/1/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, a admis în principiu cererea de revizuire formulată de autorul excepției, Gheorghe Coțofană, împotriva Încheierii nr. 95/RC din 22 martie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, pronunțată în Dosarul nr. 2.665/1/2015. În aceste condiții, Curtea constată că normele procesual penale criticate sunt aplicabile în cauza dedusă judecătii, însă în speță este incidentă o cauză de inadmisibilitate, și anume lipsa condiției interesului în invocarea excepției de neconstituționalitate, prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității normelor procesual penale criticate. Cu alte cuvinte, eventuala admitere a excepției de neconstituționalitate nu ar produce niciun efect în cauză, întrucât cererea de revizuire formulată de autor, în temeiul art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, împotriva Încheierii nr. 95/RC din 22 martie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, în Dosarul nr. 2.665/1/2015, prin care a fost respins, ca inadmisibil, recursul în casație formulat de autor împotriva Deciziei penale nr. 190/A din data de 27 mai 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția Penală, ca instanță de apel, în Dosarul nr. 7.180/2/2013, a fost admisă în principiu, urmând a se rejudeca cauza potrivit dispozițiilor art. 461 și următoarele din Codul de procedură penală, avându-se în vedere dispozițiile art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2016 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a Legii nr. 304/2004 privind

organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 31 octombrie 2016, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016.

24. Curtea a subliniat în jurisprudența sa că, „în cadrul procesului judiciar, excepția de neconstituționalitate se înscrie în rândul excepțiilor de procedură prin care se urmărește împiedicarea unei judecări care s-ar întemeia pe o dispoziție legală neconstituțională. Constatarea neconstituționalității unui text de lege ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate trebuie să profite autorilor acesteia și nu poate constitui doar un instrument de drept abstract. [...] Neconstituționalitatea unei dispoziții legale nu are numai o funcție de prevenție, ci și una de reparație, întrucât ea vizează în primul rând situația concretă a cetățeanului lezat în drepturile sale prin norma criticată.” (Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, paragraful 30, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016). Tot astfel, Curtea a mai reținut, într-o altă cauză, că „autorul excepției de neconstituționalitate nu are un interes real în promovarea acesteia. Astfel, posibila admitere a excepției nu ar schimba cu nimic situația acestuia (...)” (Decizia nr. 315 din 5 iunie 2014, paragraful 20, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 24 iulie 2014, cu referire la Decizia nr. 29 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 3 aprilie 2014).

25. Curtea constată că aceste considerente sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză, unde eventuala admitere a excepției de neconstituționalitate ar sluji doar unui interes general, iar nu și cauzei în care a fost ridicată, unde nu ar produce nicio consecință. Așadar, în prezenta cauză, examinarea constituționalității normelor criticate ar transforma, în mod nepermis, controlul pe calea excepției de neconstituționalitate într-un control abstract.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Coțofană în Dosarul nr. 3.432/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 483

din 12 iulie 2018

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, obiecție formulată de Președintele României, în temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 1.076 din 28 iunie 2018, Președintele României a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 5.139 din 28 iunie 2018 și constituie obiectul Dosarului nr. 998A/2018.

3. În **motivarea sesizării de neconstituționalitate**, autorul obiecției susține că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 64, art. 77 alin. (2) și art. 147 alin. (4) din Constituție. De asemenea, prin raportare la art. 77 alin. (2) din Legea fundamentală, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a fost adoptată și cu încălcarea principiilor ce decurg din prevederile art. 1 alin. (4) și (5) și ale art. 61 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 80 alin. (2) din Constituție. Autorul obiecției susține că sesizarea vizează motive de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la nerespectarea normelor și principiilor constituționale aplicabile în procedura de adoptare a legilor, întemeiate pe jurisprudența constantă a Curții Constituționale în materia procedurii reexaminării legilor, respectiv deciziile nr. 334 din 10 mai 2018, nr. 63 din 13 februarie 2018, nr. 30 din 27 ianuarie 2016, nr. 624 din 26 octombrie 2016.

4. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, întregul mecanism constituțional al reexaminării este guvernat de principiul colaborării loiale dintre Președinte și Parlament. Aplicat la dispozițiile art. 77 alin. (2) din Constituție, principiul constituțional al colaborării loiale dintre cele două autorități implică din partea Președintelui obligația de a formula o singură dată o asemenea solicitare către Parlament, pe de o parte, precum și necesitatea ca această cerere să fie motivată în substanțialitatea sa. La rândul său, Parlamentul are obligația de a dezbate legea în limitele cererii de reexaminare, analizând rând pe rând motivele invocate de Președinte, analiză ce se va realiza cu respectarea normelor constituționale și regulamentare aplicabile procedurii de legiferare. În limitele mecanismului

procedural deschis prin cererea de reexaminare, Parlamentul poate lua orice decizie (de admitere, respingere, modificare/completare a textelor/legii supuse reexaminării).

5. În mod firesc, respectarea acestui cadru de acțiune trebuie să rezulte fie din actele procedurale întocmite de organele de lucru ale Camerelor (rapoarte sau avize ale comisiilor), fie din dezbaterile din Plen și/sau comisii. În absența motivelor de respingere se poate înțelege că cererea de reexaminare a făcut doar obiectul unei decizii politice, care, deși justificată, este insuficientă pentru a determina caracterul pe deplin constituțional al unei dezbateri raportate la cadrul procedural deschis prin dispozițiile art. 77 alin. (2) din Constituție. În opinia autorului obiecției, un comportament loial al Parlamentului cu privire la cererea de reexaminare a Președintelui României nu exclude dezbaterile cu celeritate a acesteia (fiind chiar o cerință a regulamentelor parlamentare — art. 137 din Regulamentul Camerei Deputaților și art. 150 din Regulamentul Senatului), însă această dezbateri implică și o explicitare oricât de sumară a motivelor, a rațiunilor avute în vedere în Parlament, exprimate prin instrumentele procedurale de care acesta dispune (rapoarte/avize ale comisiilor, dezbateri parlamentare, puncte de vedere exprimate de grupurile parlamentare). În acest sens, elocvente sunt aceleași dispoziții regulamentare mai sus indicate, ce trimit la regulile procedurii legislative, atrăgând incidența acestora și în cazul procedurii în care urmează să fie soluționată cererea de reexaminare. Astfel, potrivit art. 67 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, respectiv art. 74 alin. (2) din Regulamentul Senatului, raportul comisiei sesizate în fond va cuprinde propuneri motivate privind admiterea fără modificări a actului examinat, respingerea acestuia sau admiterea lui cu modificări și/sau completări.

6. Or, în cazul legii deduse controlului de constituționalitate, din raportul comisiei sesizate în fond (atât la Camera Deputaților, cât și la Senat) această motivare a respingerii cererii de reexaminare lipsește. De asemenea, din dezbaterile din Plenul Camerei Deputaților nu rezultă că aceasta a dezbătut motivele de reexaminare cuprinse în cererea Președintelui României. În opinia autorului obiecției, nici din dezbaterile Plenului Senatului nu rezultă o asemenea împrejurare, câtă vreme în cadrul acestora discuțiile s-au purtat în jurul unor aspecte procedurale, iar raportul comisiei sesizate în fond nu cuprindea nicio motivare a rațiunii respingerii amendamentelor formulate de senatori.

7. Absența oricăror motive de respingere a cererii de reexaminare în cadrul raportului comisiei sesizate în fond conduce la ideea că aceasta nu și-a îndeplinit rolul constituțional, cel statuat prin jurisprudența Curții Constituționale, de a organiza și de a realiza actele pregătitoare pentru plenul fiecărei Camere. Această neregularitate procedurală ar fi putut fi suplinită în ipoteza în care în plen ar fi existat dezbateri specializate asupra motivelor cererii de reexaminare formulate de Președintele României. Autorul obiecției de neconstituționalitate

susține că, în realitate, în lipsa unei dezbateri specializate limitate la motivele de reexaminare, nu a fost supus la vot actul normativ reexaminat, ci a fost supus la vot, pentru a doua oară, însuși actul normativ a cărui reexaminare s-a solicitat, inclusiv textele ce nu au făcut obiectul cererii de reexaminare, cu consecința încălcării limitelor reexaminării.

8. Președintele României și-a exercitat dreptul constituțional de a formula cerere de reexaminare în litera și în spiritul principiului colaborării loiale și al dialogului interinstituțional. A înaintat autorității legiuitoare argumente punctuale, concrete, cărora Parlamentul nu le-a răspuns, nici prin analiza în cadrul comisiilor, nici prin dezbaterile în cadrul Plenului fiecărei Camere. În spiritul aceluiași principiu constituțional, dar și ca expresie a raportului dintre două autorități publice cu legitimitate egală, corelativ Parlamentului îi incumba obligația minimală de a-și motiva soluția adoptată.

9. Menționarea rațiunilor pentru care se adoptă o anumită soluție în cadrul dezbaterilor din Parlament a cererii de reexaminare în limita obiecțiilor formulate de Președintele României este indisolubil legată de principiile ce decurg din prevederile art. 1 alin. (4) și (5) și ale art. 61 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 80 alin. (2) din Constituție, prin raportare la art. 77 alin. (2) din Legea fundamentală. Orice altă interpretare ar face ca reexaminarea cerută de Președintele României să fie pur formală, iar atribuția constituțională de care acesta dispune potrivit art. 77 alin. (2) ar fi goliță de conținut.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctul lor de vedere.

11. **Președintele Senatului** a transmis cu Adresa nr. 11.542 din 4 iulie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 5.290 din 4 iulie 2018, punctul său de vedere cu privire la sesizarea ce face obiectul Dosarului Curții nr. 998A/2018. Arată că solicitarea de reexaminare a unei legi formulată de Președintele României poate fi motivată de constatarea, în cadrul procedurii de promulgare, a unor erori materiale, lacune legislative, deficiențe de formă sau de conținut ale actului normativ, neconcordanțe de reglementare etc. De asemenea, Președintele poate formula și obiecții cu privire la oportunitatea legiferării. Parlamentul poate accepta astfel de obiecții, inclusiv propuneri pentru regândirea unor soluții legislative, sau le poate respinge prin vot. Cererea Președintelui României de reexaminare a unei legi trebuie să cuprindă în mod obligatoriu motivele care au stat la baza refuzului de promulgare a legii. Aceste motive permit Parlamentului să dezbată din nou prevederile legale față de care Președintele are obiecții. Parlamentul nu este însă ținut să-și motiveze opțiunea legislativă în raport cu cererea de reexaminare a legii. După finalizarea procedurii de reexaminare a legii, Președintele nu mai are atribuția constituțională de a formula o altă cerere de reexaminare; fie semnează decretul de promulgare a legii reexaminată, fie sesizează Curtea Constituțională, semnalându-i obiecții de neconstituționalitate, dar în niciun caz, Președintele nu are dreptul de a-și exprima nemulțumirea față de modul în care Parlamentul a soluționat cererea sa de reexaminare a legii, sub forma unei sesizări de neconstituționalitate. Un astfel de demers procedural contravine principiului colaborării instituționale loiale între autoritățile publice și art. 57 din Constituție, care consacră principiul exercitării drepturilor cu

bună-credință. Dacă în procedura de reexaminare a legii Parlamentul ar fi obligat formal să-și motiveze expres opțiunea pentru fiecare soluție legislativă pe care o adoptă (admitere, respingere, modificarea/completarea textelor supuse reexaminării), ar însemna că Președintele României ar dobândi un nou drept de a cere reexaminarea legii. De altfel, nici regulamentele parlamentare nu conțin dispoziții speciale care să oblige comisiile să motiveze, în raportul întocmit în urma reexaminării unei legi, soluția legislativă pe care o propun spre dezbateră fiecărei Camere. Lipsa unei astfel de proceduri nu este însă de natură se atragă neconstituționalitatea legii criticate.

12. Față de cele arătate, președintele Senatului solicită Curții Constituționale să respingă, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate.

13. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis cu Adresa nr. 2/6.740/5 iulie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 5.347 din 5 iulie 2018, punctul său de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate, prin care arată că aceasta este neîntemeiată. Expresie a dispozițiilor prevăzute la art. 64 alin. (1) din Constituție, autonomia regulamentară de care beneficiază cele două Camere ale Parlamentului conferă acestora dreptul de a dispune cu privire la propria organizare și instituire a procedurilor de desfășurare a activităților parlamentare, operând în cadrul limitelor stabilite de Legea fundamentală, în scopul îndeplinirii atribuțiilor constituționale ale Parlamentului, autoritate reprezentativă prin care poporul român își exercită suveranitatea națională. În virtutea principiilor statuate, Curtea Constituțională a considerat că aplicarea regulamentului este o atribuție a fiecărei Camere, astfel încât contestațiile deputaților și senatorilor privind actele concrete de aplicare a prevederilor regulamentelor sunt de competența exclusivă a Parlamentului, considerând totodată că, dacă și-ar extinde competența și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, ea nu numai că ar pronunța soluții fără temei constituțional, dar ar încălca astfel și principiul autonomiei regulamentare a Camerei. Din această perspectivă, Președintele Camerei Deputaților apreciază că aspectele referitoare la actele concrete de aplicare a procedurilor parlamentare în cazul reexaminării nu reprezintă probleme de constituționalitate, ci de aplicare a normelor regulamentare, doar plenul Camerei Deputaților, respectiv plenul Senatului având competența legiferării.

14. Cu privire la soluțiile pe care le poate adopta Parlamentul în urma parcurgerii procedurii legislative declanșate de formularea unei cereri de reexaminare de către Președintele României, normele regulamentare prevăzute la art. 137 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, cu modificările și completările ulterioare, prevăd expres următoarele soluții: adoptarea legii modificate și completată în întregime sau parțial, în sensul cerut de Președinte — în această împrejurare, legea adoptată, cuprinzând textele reexaminată, se trimite Președintelui, în vederea promulgării —, respingerea legii — ipoteză care determină încetarea procedurii legislative a legii la Camera decizională —, respectiv adoptarea legii în forma adoptată inițial de Parlament, în cazul în care se resping solicitările formulate în cererea de reexaminare — legea se trimite Președintelui în forma adoptată inițial de către Parlament. Din analiza comparată a documentelor aferente derulării procedurii legislative a reexaminării legii ca urmare a solicitării formulate de Președintele României, a formei adoptate de

Camera Deputaților, ca primă Cameră sesizată, și a celei adoptate de Senat, în calitate de Cameră decizională, Președintele Camerei Deputaților constată că exigențele prevederilor constituționale invocate de autor au fost respectate. La data de 18 iunie 2018, cererea Președintelui României a fost prezentată în Biroul permanent al Camerei Deputaților, care a dispus sesizarea Comisiei juridice, de disciplină și imunități în vederea întocmirii unui raport cu privire la solicitările formulate. Potrivit dispozițiilor art. 137 alin. (3) lit. b) din Regulamentul Camerei Deputaților, comisia de specialitate a Camerei Deputaților a adoptat, cu votul majorității membrilor săi, raportul prin care a propus plenului respingerea solicitării și adoptarea legii în forma trimisă la promulgare. Reexaminarea, la cererea Președintelui României, a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a fost introdusă pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților și a fost dezbătută cu respectarea regulilor procedurii legislative, conform dispozițiilor art. 137 alin. (4) din regulament, fiind supusă votului final și adoptată cu 177 de voturi pentru, 74 contra și o abținere, în condițiile existenței cvorumului legal, conform art. 67 din Legea fundamentală. Procedura legislativă derulată la Camera decizională a urmat un traseu similar, Senatul adoptând legea în forma trimisă inițial la promulgare cu 79 de voturi pentru și 33 împotriva. Contrar elementelor prezentate în conținutul sesizării de neconstituționalitate, se evidențiază faptul că atât în cadrul ședinței de plen a Camerei Deputaților, cât și în cea a Senatului au fost organizate și s-au desfășurat dezbateri la care reprezentanții grupurilor parlamentare au avut posibilitatea expunerii punctelor de vedere cu privire la cererea de reexaminare formulată de Președintele României.

15. Prin urmare, președintele Camerei Deputaților apreciază că reexaminarea actului normativ dedus controlului de constituționalitate s-a realizat cu respectarea în ansamblu a prevederilor regulamentare aplicabile acestei proceduri parlamentare speciale, cu consecința că legea adoptată în redactarea transmisă inițial în vederea promulgării, ca urmare a respingerii cererii Președintelui României, este conformă cu Legea fundamentală, inclusiv din perspectivă procedural-legislativă.

16. **Guvernul** nu a comunicat punctul său de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

17. La dosarul cauzei a fost depusă o cerere din partea președintelui Partidului Național Liberal, prin care arată că, „în urma demersurilor inițiate la nivelul Adunării Parlamentare a Consiliului Europei (APCE) de către parlamentarii Partidului Național Liberal, Comisia de Monitorizare a APCE a decis, în 26 aprilie 2018, sesizarea Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept a Consiliului Europei (Comisia de la Veneția) pentru a analiza modificările aduse Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii. În acest sens, la nivelul Comisiei de la Veneția a fost constituit dosarul de analiză nr. 924/2018.” Față de aceste împrejurări, autorul cererii solicită Curții „suspendarea soluționării cauzei aflate pe rolul Curții Constituționale, până la finalizarea și publicarea punctelor de vedere ale Comisiei de la Veneția”.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului și președintelui Camerei Deputaților, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

18. Actul de sesizare are ca obiect al criticilor de neconstituționalitate dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, în ansamblul său.

19. Autorul sesizării susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 61 alin. (1), art. 64, art. 77 alin. (2), art. 80 alin. (2), precum și ale art. 147 alin. (4).

20. Cu privire la cererea formulată de Președintele Partidului Național Liberal privind suspendarea soluționării cauzei aflate pe rolul Curții Constituționale, până la finalizarea și publicarea punctelor de vedere ale Comisiei de la Veneția, plenul Curții, reiterând cele statuate prin Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, paragrafele 54—55, și prin Decizia nr. 357 din 30 mai 2018, paragrafele 15—16, reține că „din perspectiva atribuțiilor sale și a controlului pe care aceasta îl realizează exclusiv prin raportare la normele constituționale, opinia transmisă de Comisia de la Veneția nu poate fi valorificată în cadrul examenului de constituționalitate. Recomandările formulate de forul internațional ar fi putut fi utile legiuitorului, în procedura parlamentară de elaborare sau modificare a cadrului legislativ, Curtea Constituțională fiind abilitată la efectuarea unui control de conformitate a actului normativ adoptat de Parlament cu Legea fundamentală, și nicidecum la verificarea oportunității unei soluții legislative sau alteia, aspecte care intră în marja de apreciere a legiuitorului, în cadrul politicii sale în materia legilor justiției”. Pentru argumentele expuse, cu majoritate de voturi, Curtea respinge cererea formulată și urmează a soluționa prezenta obiecție de neconstituționalitate la termenul fixat pentru deliberările asupra cauzei.

21. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la **verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate** a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea menționată, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea în acest sens Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27, sau Decizia nr. 385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragraful 32).

22. Sub aspectul *titularului dreptului de sesizare*, prezenta obiecție de neconstituționalitate a fost formulată de Președintele României, care, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de

constituționalitate *a priori*, fiind, așadar, îndeplinită această primă condiție de admisibilitate.

23. Cu privire la *termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional*, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, în ipoteza în care Președintele a cerut reexaminarea legii ori dacă s-a cerut verificarea constituționalității ei, potrivit alin. (3) al art. 77, „promulgarea legii se face în cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare sau de la primirea deciziei Curții Constituționale, prin care i s-a confirmat constituționalitatea”. Cu privire la acest aspect, Curtea reține că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a fost adoptată, ca urmare a cererii de reexaminare formulate de Președinte, în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituție, în procedură de urgență, de Senatul României, Cameră decizională, în data de 20 iunie 2018 și a fost depusă în aceeași zi la secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii și apoi trimisă spre promulgare în data de 22 iunie 2018. Prezenta sesizare a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 28 iunie 2018. Într-o atare situație, luând act de faptul că sesizarea de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de 10 zile, prevăzut de art. 77 alin. (3) din Constituție, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării termenului în care poate fi sesizată instanța de control constituțional.

24. În vederea analizării admisibilității prezentei sesizări cu privire la cel de-al treilea aspect de admisibilitate — *obiectul controlului de constituționalitate*, respectiv stabilirea sferei de competență a Curții cu privire la legea dedusă controlului, este necesară analiza criticilor formulate de autorul sesizării.

25. Premisa unei atare analize o constituie considerentele Deciziei nr. 334 din 10 mai 2018, paragraful 32, în care Curtea a statuat că în mod similar procedurii de reexaminare a legii realizată conform art. 147 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „În cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale”, „cererea de reexaminare formulată conform art. 77 alin. (2) din Constituție are drept efect redeschiderea procedurii legislative, însă numai în limitele cererii de reexaminare [Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 6 martie 2018, paragraful 47]. Parlamentul trebuie să reexamineze toate textele de lege la care face referire cererea Președintelui României, precum și pe cele care au legătură cu acestea, asigurându-se succesiunea logică a ideilor și coerența reglementării. În acest context se impune a fi modificate chiar și unele dispoziții ale legii care nu au fost în mod expres cuprinse în cererea de reexaminare, dar care sunt în mod indisolubil legate de acestea [Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, paragraful 46]. Prin urmare, și în privința legii adoptate ca urmare a admitterii cererii de reexaminare, în măsura în care un

text legal nu a format obiectul reexaminării, el nu poate forma obiectul controlului de constituționalitate a legii reexaminată. De asemenea, întrucât cererea de reexaminare nu este obligatorie pentru Parlament, spre deosebire de decizia de neconstituționalitate, în cazul în care Parlamentul o respinge sau o admite în parte, nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate dispozițiile legale nereexaminată, și anume cele care nu au suferit niciun eveniment legislativ în procedura de reexaminare. Prin urmare, indiferent că o cerere de reexaminare a fost admisă/admisă în parte/respinsă, **pot forma obiectul controlului a priori de constituționalitate numai dispozițiile legale supuse unor intervenții legislative în procedura de reexaminare, precum și procedura de adoptare a legii în urma cererii de reexaminare**, cu titlu exemplificativ, reținându-se cvorumul de ședință, majoritatea de vot sau ordinea de sesizare a Camerelor Parlamentului. În măsura în care titularii dreptului de sesizare a Curții Constituționale prevăzuți la art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție formulează o obiecție de neconstituționalitate fără a contesta diferența specifică dintre varianta redacțională a legii reexaminată și cea inițială a legii, Curtea urmează să constate inadmisibilitatea acesteia”.

26. Analizând temeiurile constituționale invocate în susținerea sesizării de neconstituționalitate, precum și motivarea obiecției formulate, Curtea observă că obiectul criticii în prezenta cauză îl constituie procedura de adoptare a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară în urma cererii de reexaminare. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a sesizării astfel formulate, Curtea urmează să examineze pe fond obiecția de neconstituționalitate.

27. Analizând fondul criticilor de neconstituționalitate, cu privire la *procedura de soluționare a cererilor de reexaminare formulate de Președintele României*, prin Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2016, paragrafele 10—14, Curtea a reținut că printre atribuțiile Președintelui României în cadrul raporturilor pe care acesta le are cu Parlamentul și care vizează legiferarea este cererea de reexaminare a unei legi înainte de promulgare, în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „Înainte de promulgare, Președintele poate cere Parlamentului, o singură dată, reexaminarea legii”. Din examinarea dispozițiilor constituționale rezultă că „10. [...] Președintele, în cadrul procedurii de promulgare, are obligația de a analiza conținutul normativ al legii și de a constata dacă au fost respectate prevederile regulamentare, constituționale sau convenționale la care România este parte sau dacă interesul public, realitățile sociale, economice sau politice justifică reglementarea adoptată de Parlament și supusă promulgării. Prin urmare, analiza Președintelui poate viza, pe de o parte, aspecte de legalitate, deficiențe ale legii legate de procedura de adoptare sau de conținutul său prin raportare la acte normative interne sau internaționale în vigoare, fiind necesară corelarea cu ansamblul reglementărilor interne și armonizarea legislației naționale cu legislația europeană și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului [a se vedea și art. 6 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative] și, pe de altă parte, aspecte de oportunitate care privesc efectele economice, sociale, de mediu, legislative și bugetare pe care le produc reglementările adoptate, legiuitorul fiind obligat să

fundamenteze temeinic soluțiile pe care le cuprinde legea, pe baza unor documente de politici publice aprobate de Parlament sau de Guvern [a se vedea și art. 6 alin. (4) din Legea nr. 24/2000].

11. Reexaminarea poate fi cerută o singură dată, pentru orice motiv — de formă/procedură sau de fond/conținut, cu privire la legea în integralitatea sa sau pentru o parte dintre normele sale. Ca urmare a formulării cererii de reexaminare, legea este retrimisă în Parlament, care este obligat să reia procedura de legiferare și să dezbată în plenul celor două Camere solicitările adresate de Președinte.

12. Atât doctrina de specialitate, cât și jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 355 din 4 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2007, sau Decizia nr. 1 din 14 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 2 februarie 2015) sunt în sensul că limitele sesizării Parlamentului pentru reexaminarea legii sunt definite de cererea de reexaminare. Având în vedere scopul cererii de reexaminare, respectiv îmbunătățirea actului normativ, nu se poate admite ca reexaminarea să aibă drept consecință adoptarea unei legi cu contradicții sau necorelări între texte, astfel că, în virtutea regulilor de tehnică legislativă, necesitatea coerenței reglementării impune completarea unor texte din lege care nu au făcut în mod expres obiectul cererii de reexaminare. Această practică este în beneficiul reglementării și nu afectează limitele reexaminării, admiterea unor obiecții din cererea de reexaminare putând antrena modificări cu privire la toate sau doar la unele dintre dispozițiile legii în cauză, ceea ce impune corelarea tuturor prevederilor acesteia, chiar prin eliminarea sau abrogarea unor texte.

13. Cu alte cuvinte, Curtea constată că, în aplicarea normei constituționale a art. 77, Parlamentul trebuie să reexamineze toate textele de lege la care face referire cererea Președintelui României, precum și cele care au legătură cu acestea, asigurându-se succesiunea logică a idelor și coerența reglementării. În acest context, se impune a fi modificate chiar și unele dispoziții ale legii care nu au fost în mod expres cuprinse în cererea de reexaminare, dar care sunt în mod indisolubil legate de acestea. În cadrul acestei proceduri, în situația în care se dă o altă redactare unor texte sau se completează legea cu noi reglementări, urmează să se asigure corelările necesare dintre textele care au făcut obiectul cererii Președintelui României și celelalte dispoziții ale legii. Pentru aceleași rațiuni, dacă cererea de reexaminare vizează doar aspecte punctuale sau dispoziții concrete din lege, iar, în economia actului normativ, acestea se dovedesc a fi esențiale, întrucât constituie fundamentul reglementării, lipsa lor afectând însăși filosofia actului normativ, apare cu evidență faptul că înlăturarea, eliminarea lor va prejudicia întregul act și va conduce la respingerea legii în ansamblul său.

14. Având în vedere solicitările cuprinse în cererea Președintelui României, în temeiul prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora este unica autoritate legiuitoare a țării, Parlamentul poate adopta orice soluție pe care o consideră oportună și necesară. Astfel, în urma reexaminării legii, Parlamentul poate admite în întregime sau parțial solicitarea, modificând în totalitate sau o parte din textele de lege cuprinse în cererea de reexaminare, precum și dispozițiile legii care se impun a fi recorelate, sau poate să respingă cererea de reexaminare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 991 din 1 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 6 octombrie 2008, sau Decizia nr. 81 din

27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 14 martie 2013)".

28. Aceste considerente au fost reluate și prin Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, paragrafele 26—27.

29. Din perspectiva procedurii parlamentare a soluționării cererilor de reexaminare, Curtea reține că dispozițiile art. 77 alin. (3) din Constituție fac mențiune expresă la „legea adoptată după reexaminare”. În acest context, prin Decizia nr. 1.596 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011, Decizia nr. 1.597 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011, și Decizia nr. 1.598 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011, Curtea a constatat că aceste norme constituționale impun supunerea la votul final în plenul fiecărei Camere a legii, astfel că Parlamentul, în cadrul procedurii de reexaminare, trebuie să își exprime votul asupra actului normativ reexaminat, iar nu asupra cererii de reexaminare sau asupra rapoartelor comisiilor parlamentare întocmite potrivit dispozițiilor regulamentelor celor două Camere. În ceea ce privește dispozițiile infraconstituționale în baza cărora se desfășoară procedura de reexaminare a legii, acestea sunt reprezentate de dispozițiile art. 137 din Regulamentul Camerei Deputaților și art. 150 din Regulamentul Senatului.

30. Cu privire la critica de neconstituționalitate formulată, și anume lipsa în cadrul dezbaterii cererii de reexaminare a unei „explicitări oricât de sumare a motivelor, a rațiunilor avute în vedere în Parlament, exprimate prin instrumentele procedurale de care acesta dispune (rapoarte/avize ale comisiilor, dezbateri parlamentare, puncte de vedere exprimate de grupurile parlamentare)” care să susțină soluția de respingere a cererii Președintelui României, Curtea face trimitere la jurisprudența sa constantă cu privire la rolul comisiilor parlamentare. Instanța constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri (exemplu fiind Decizia nr. 48 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 21 mai 1994, Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 decembrie 2013, Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 15 februarie 2018), arătând că acestea sunt organe interne de lucru ale Camerelor Parlamentului a căror activitate are caracter pregătitor pentru a oferi forului deliberativ toate elementele necesare adoptării deciziei. Dat fiind caracterul auxiliar al comisiilor parlamentare, natura juridică a rapoartelor sau avizelor adoptate de acestea este aceea a unui act preliminar, cu caracter facultativ, de recomandare, adoptat în scopul de a sugera o anumită conduită, sub aspect decizional, plenului fiecărei Camere sau Camerelor reunite. Rapoartele și avizele au caracter obligatoriu numai sub aspectul solicitării lor, iar nu și din perspectiva soluțiilor pe care le propun, Senatul și Camera Deputaților fiind singurele corpuri deliberative prin care Parlamentul își îndeplinește atribuțiile constituționale.

31. Pe de altă parte, Curtea a mai statuat [Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012, Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018 (anterior citată)] că, în situația în care o comisie parlamentară, din diverse motive, nu-și poate duce la îndeplinire activitatea, respectiv întocmirea unui raport sau a unui aviz, nu este de natură a împiedica plenul fiecărei Camere de a dezbate și de a decide direct asupra problemelor care intră în atribuțiile lor. În fond, specificul activității unei Camere a

Parlamentului este de a adopta o decizie colectivă, luată cu majoritatea voturilor, după o dezbateri publică. Orice altă concluzie ar echivala, pe de o parte, cu o supradimensionare a rolului comisiilor de lucru ale Parlamentului prin atribuirea unor efecte mult sporite actelor pe care aceste organe de lucru le adoptă, împrejurare care excedează cadrului constituțional și regulamentar în care acestea activează, și, pe de altă parte, ar echivala cu o deturnare a rolului Parlamentului, în ansamblul său, ca organ reprezentativ suprem al poporului român, care beneficiază de o legitimitate originară, fiind exponentul intereselor întregii națiuni.

32. În contextul criticilor formulate, Curtea reține că dispozițiile art. 137 din Regulamentul Camerei Deputaților și ale art. 150 din Regulamentul Senatului stabilesc durata maximă a procedurii, ordinea de reexaminare în funcție de competența de sesizare a celor două Camere, procedura de urmat, posibilele soluții care pot fi propuse prin raportul comisiei competente să analizeze cererea de reexaminare, condițiile pe care trebuie să le îndeplinească amendamentele admise, obiectul dezbaterii plenului celor două Camere, după regulile procedurii legislative, votul final asupra legii, precum și condițiile de restituire a legii către comisie în vederea reexaminării. Așadar, normele procedurale au un conținut complex, reglementând aspectele esențiale ale procedurii reexaminării legii.

33. Analizând critica referitoare la lipsa motivării soluției de respingere a cererii de reexaminare, Curtea constată că aceasta constituie o problemă de aplicare a regulamentelor celor două Camere. Cu alte cuvinte, obiectul criticii de neconstituționalitate îl constituie, de fapt, modul în care a fost întocmit raportul asupra cererii de reexaminare de către comisiile de fond sesizate.

34. Potrivit dispozițiilor art. 137 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, raportul comisiei cu privire la solicitările formulate de Președintele României cuprinse în cererea de reexaminare va cuprinde una dintre cele 3 variante: a) propunerea de adoptare a legii modificate și completate în întregime sau parțial, în sensul cerut de Președinte în cererea de reexaminare; b) propunerea de adoptare a legii în forma adoptată inițial de Parlament, în cazul în care se resping solicitările formulate în cererea de reexaminare; c) propunerea de respingere a legii. Aceleași dispoziții regulamentare prevăd că „În cazul în care solicitările din cererea de reexaminare sunt acceptate, în parte sau în totalitate, comisia va formula textele corespunzătoare și raportul va cuprinde toate amendamentele admise și respinse depuse de deputați. Textele propuse trebuie să aibă legătură cu solicitările din cererea de reexaminare și să asigure corelarea tehnico-legislativă a tuturor dispozițiilor legii. În cazul în care se resping solicitările formulate în cererea de reexaminare, raportul nu va mai cuprinde amendamentele depuse.” Din analiza conținutului normei regulamentare nu rezultă vreo obligație în sarcina comisiei de a motiva, în cuprinsul raportului, respingerea solicitărilor formulate în cererea de reexaminare. De altfel, cu privire la obiectul acestor solicitări, Curtea constată că o parte dintre criticile formulate de Președintele României au constituit obiect al controlului de constituționalitate efectuat în prealabil de Curte, șeful statului, prin cererea de reexaminare adresată Parlamentului, nefăcând altceva decât să reitereze critici de neconstituționalitate formulate în sesizările anterioare ale instanței constituționale care vizau dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, critici asupra cărora Curtea s-a pronunțat prin deciziile nr. 33 din 23 ianuarie 2018 și nr. 250 din 19 aprilie 2018.

35. În continuare, potrivit dispozițiilor art. 137 alin. (4) din Regulamentul Camerei Deputaților, „Se supun dezbaterii plenului Camerei Deputaților, după regulile procedurii legislative, propunerile Comisiei sesizate în fond de adoptare a legii modificate sau completate în întregime sau parțial, în sensul solicitărilor formulate de Președintele României cuprinse în cererea de reexaminare, sau, după caz, propunerile Comisiei de adoptare a legii în forma adoptată inițial, în cazul respingerii solicitărilor cuprinse în cererea de reexaminare. În ședința dedicată votului final se votează legea în ansamblul ei. Dacă nicio formă a legii supusă aprobării nu este adoptată de Cameră, legea este respinsă.” Prin urmare, dată fiind natura juridică a raportului adoptat de comisia parlamentară, care, sub aspectul soluțiilor propuse, are caracter de recomandare, conținutul acestuia (motivarea/nemotivarea soluțiilor propuse) nu are relevanță constituțională, doar Senatul și Camera Deputaților, în plenul fiecărei Camere, având competență în îndeplinirea atribuției de legislație.

36. În prezenta cauză, Curtea reține că, în ședința din data de 18 iunie 2018, Camera Deputaților a luat în dezbateri raportul Comisiei juridice, de disciplină și imunități, care cuprindea propunerea comisiei de respingere a solicitărilor cuprinse în cererea de reexaminare și adoptare a legii în forma adoptată inițial, potrivit dispozițiilor art. 137 alin. (4) din Regulamentul Camerei Deputaților, și, ulterior, în procedura de vot final, a adoptat legea cu 177 de voturi pentru, 74 voturi împotriva și o abținere. Legea a fost înaintată Senatului, care, în calitate de Cameră decizională, a luat în dezbateri raportul de respingere a cererii de reexaminare întocmit de Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, în temeiul art. 150 alin. (2) din Regulamentul Senatului, și, ulterior, în procedura de vot final, a adoptat legea cu 79 de voturi pentru, 33 voturi împotriva și 0 abțineri.

37. În ceea ce privește critica referitoare la lipsa unor dezbateri reale sau a unor dezbateri sumare în ședințele de plen ale Camerelor Parlamentului, Curtea reține că modul în care fiecare Cameră a dezbătut în ședințele de plen rapoartele comisiilor prin care s-a propus respingerea cererii Președintelui de reexaminare a legii constituie o problemă de fapt, care variază de la caz la caz și pentru a cărei evaluare nici Constituția și nici regulamentele parlamentare nu prevăd criterii calitative sau cantitative, astfel că o atare verificare excedează controlului de constituționalitate.

38. Prin urmare, întrucât legea a fost supusă votului final, Curtea constată că **Parlamentul României a respectat procedura constituțională și regulamentară de adoptare a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară sub aspectul prevederilor art. 77 alin. (3) din Constituție.** De altfel, întrucât dispozițiile regulamentare nu au relevanță constituțională, nefiind consacrate expres sau implicit într-o normă constituțională (a se vedea în acest sens Decizia nr. 730 din 22 noiembrie 2017), aspectele invocate de autorul sesizării nu sunt probleme de constituționalitate, ci, eventual, de aplicare a normelor regulamentare (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 307 din 28 martie 2012 sau Decizia nr. 250 din 19 aprilie 2018).

39. Pentru aceste argumente, Curtea apreciază că neîntemeiată critica privind neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară prin raportare la prevederile art. 1 alin. (4) și alin. (5), art. 61 alin. (1), art. 64, art. 77 alin. (2), art. 80 alin. (2), precum și ale art. 147 alin. (4) din Constituție.

40. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară este constituțională, în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 iulie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

★

OPINIE SEPARATĂ

În **dezacord** cu soluția pronunțată, cu majoritate de voturi, de Curtea Constituțională, **formulăm prezenta opinie separată**, considerând că **sesizarea de neconstituționalitate** — formulată de Președintele României — **se impunea a fi admisă și să se constate că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 este neconstituțională**, pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare:

1. Motivarea autorului sesizării

În motivarea sesizării de neconstituționalitate, autorul obiecției (Președintele României) a susținut c, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a fost adoptată cu încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 64, art. 77 alin. (2) și art. 147 alin. (4), în sensul că Parlamentul a procedat la respingerea cererii de reexaminare fără dezbateră tuturor punctelor înscrise în cererea de reexaminare și a argumentelor invocate în susținerea acestora, ceea ce constituie o încălcare nu numai a prevederilor constituționale mai sus menționate, ci și a dispozițiilor art. 137 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților și ale art. 150 din Regulamentul Senatului, potrivit cărora reexaminarea legii pe baza cererii Președintelui României se face cu respectarea procedurii legislative, procedură ce implică dezbateră tuturor punctelor înscrise în cererea de reexaminare.

2. Parcursul legislativ al legii analizate

În aplicarea prevederilor art. 77 alin. (2) din Constituție, **la data de 15 iunie 2018, Președintele României a solicitat Parlamentului reexaminarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.**

Motivele de reexaminare, structurate în 19 puncte, au vizat atât aspecte ce țin de necesitatea reglementării ori de modul în care dispozițiile nou-introduse se integrează în sistemul normativ, cât și respectarea normelor de tehnică legislativă de natură să asigure coerența actului normativ.

Pe data de **18 iunie 2018**, cererea de reexaminare a fost prezentată în Biroul permanent al Camerei Deputaților și, **în aceeași zi**, a fost trimisă pentru raport la Comisia juridică de disciplină și imunități. **La aceeași dată de 18 iunie 2018** Comisia juridică de disciplină și imunități a întocmit raportul asupra cererii de reexaminare a legii, raport ce a fost trimis Plenului Camerei Deputaților, **legea fiind adoptată, tot pe data de 18 iunie 2018**, de Camera Deputaților, în calitate de primă Cameră sesizată.

În aceeași zi de 18 iunie 2018, legea a fost înaintată la Senat, în calitate de Cameră decizională, **care a adoptat-o în procedură de urgență pe data de 20 iunie 2018**, în forma transmisă inițial la promulgare, respingând implicit cererea de reexaminare.

Legea a fost depusă în aceeași zi de 20 iunie 2018 la secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii și apoi trimisă spre promulgare Președintelui României la data de 22 iunie 2018.

Cu Adresa nr. 1.076 din 28 iunie 2018, Președintele României a trimis Curții Constituționale sesizarea privind neconstituționalitatea dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, sesizare care face obiectul prezentei cauze.

3. Jurisprudența Curții Constituționale cu privire la cererea de reexaminare formulată de Președintele României, în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituție

Printr-o jurisprudență constantă Curtea Constituțională a statuat următoarele:

Printre atribuțiile Președintelui României în cadrul raporturilor pe care acesta le are cu Parlamentul și care vizează legiferarea este **cererea de reexaminare a unei legi înainte de promulgare**. Potrivit art. 77 alin. (2) din Constituție, „Înainte de promulgare, Președintele poate cere Parlamentului, o singură dată, reexaminarea legii”. Din examinarea dispozițiilor constituționale rezultă că **Președintele, în cadrul procedurii de promulgare, are obligația de a analiza conținutul normativ al legii și de a constata dacă au fost respectate**

prevederile regulamentare, constituționale sau convenționale la care România este parte sau dacă interesul public, realitățile sociale, economice sau politice justifică reglementarea adoptată de Parlament și supusă promulgării.

Prin urmare, **analiza Președintelui poate viza**, pe de o parte, **aspecte de legalitate**, deficiențe ale legii legate de procedura de adoptare sau de conținutul său prin raportare la acte normative interne sau internaționale în vigoare, fiind necesare corelarea cu ansamblul reglementărilor interne și armonizarea legislației naționale cu legislația europeană și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului [a se vedea și art. 6 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative], și, pe de altă parte, **aspecte de oportunitate** care privesc efectele economice, sociale, de mediu, legislative și bugetare pe care le produc reglementările adoptate, legiuitorul fiind obligat să fundamenteze temeinic soluțiile pe care le cuprinde legea, pe baza unor documente de politici publice aprobate de Parlament sau de Guvern [a se vedea și art. 6 alin. (4) din Legea nr. 24/2000].

Reexaminarea poate fi cerută o singură dată, pentru orice motiv — de formă/procedură sau de fond/conținut, cu privire la legea în integralitatea sa sau pentru o parte dintre normele sale. Ca urmare a formulării cererii de reexaminare, legea este retrimisă în Parlament, care este obligat să reia procedura de legiferare și să dezbată în Plenul celor două Camere solicitările adresate de Președinte.

Atât doctrina de specialitate, cât și jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea în acest sens Decizia nr. 355 din 4 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2007, și Decizia nr. 1 din 14 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 2 februarie 2015) sunt în sensul că limitele sesizării Parlamentului pentru reexaminarea legii sunt definite de cererea de reexaminare.

Totodată, Curtea Constituțională a mai constatat că, în aplicarea normei constituționale a art. 77, **Parlamentul trebuie să reexamineze toate textele de lege la care face referire cererea Președintelui României, precum și cele care au legătură cu acestea, asigurându-se succesiunea logică a ideilor și coerența reglementării** (a se vedea în acest sens Decizia nr. 991 din 1 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 6 octombrie 2008, Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 14 martie 2013, Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2016, Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 32, și Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 6 martie 2018, paragrafele 46—47).

4. **Prezenta sesizare** vizează motive de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la nerespectarea de către Parlament a normelor și principiilor constituționale și reglementare aplicabile în procedura de adoptare a legii, ca urmare a unei cereri de reexaminare formulate de Președintele României.

După cum s-a stabilit constant în jurisprudența constituțională, **reexaminarea unei legi** ca urmare a unei cereri formulate de Președintele României **implică o dezbateră specializată**, limitată la motivele/rațiunile/textele cuprinse în această cerere.

Astfel, Curtea Constituțională a stabilit că (...) **relația dintre Președintele României și Parlament este caracterizată printr-un dialog constituțional permanent, iar în cadrul acestuia fiecare dintre cele două autorități trebuie să colaboreze în mod loial, cu respectarea rolului lor constituțional**. Astfel, constituantul a acordat dreptul Președintelui de a cere reexaminarea legii pentru a se putea corecta erorile materiale comise în actul de legiferare sau pentru a se regândi o anumită soluție legislativă atât pentru motive de constituționalitate, cât și de oportunitate. Prin intermediul acestui mecanism constituțional se deschide un dialog interinstituțional ce trebuie să fie guvernat de normele constituționale referitoare la colaborarea loială între acestea. În acest caz, **Parlamentului îi revine rolul fie de a-și însuși observațiile, atunci când consideră că motivele invocate în cererea de reexaminare sunt întemeiate, iar anvergura acestora determină caracterul inacceptabil al legii, fie de a le repudia și de a respinge prin vot propunerea/proiectul de lege**.

Prin urmare, dialogul constituțional are drept efect redeschiderea procedurii legislative între aceste instituții, însă numai în limitele cererii de reexaminare. (...) Rezultă că **soluția corectă care conciliază rolul preeminent al Parlamentului în procesul de legiferare și rolul Președintelui României de a sancționa punerea în executare a legii este aceea ca dezbateră parlamentară să fie reluată în limitele cererii de reexaminare. Această soluție se sprijină pe dialogul constituțional dintre cele două autorități publice, ce implică separarea și echilibrul dintre funcțiile statului pe care acestea le exercită, pe necesitatea respectării rolului lor constituțional și pe colaborarea constituțională loială dintre acestea**. (...) Așadar, pronunțarea Parlamentului asupra legii, în limitele cererii de reexaminare, decurge din art. 1 alin. (4) și (5), art. 61 alin. (1) și art. 80 alin. (2) din Constituție, ceea ce înseamnă că art. 77 alin. (2) și (3) din Constituție trebuie coroborat cu textele constituționale anterior referite (a se vedea în acest sens Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 6 martie 2018, paragrafele 47—48).

Deși în prezenta cauză motivele din cererea de reexaminare formulată de Președintele României trimitau la texte concrete din legea criticată, din rapoartele comisiilor sesizate în fond ale ambelor Camere ale Parlamentului nu rezultă care au fost rațiunile pentru care s-a ajuns la soluția respingerii acestora.

Absența oricăror motive de respingere a cererii de reexaminare în cadrul rapoartelor comisiilor sesizate în fond (respectiv Comisia juridică de disciplină și imunități — la Camera Deputaților — și Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări — la Senat —, ambele fiind comisii permanente) demonstrează că acestea nu și-au îndeplinit rolul constituțional statuat prin jurisprudența Curții Constituționale, de a organiza și de a realiza actele pregătitoare pentru Plenul fiecărei Camere.

De asemenea, lipsa acestor argumente ori a dezbaterii motivelor cererii de reexaminare rezultă și din ședințele

Plenului Camerei Deputaților și al Senatului, ceea ce demonstrează că atribuția Președintelui României prevăzută în art. 77 alin. (2) din Constituție și care îi conferă posibilitatea ca, înainte de promulgarea legii, să poată cere Parlamentului reexaminarea legii, a fost golită de conținut, încălcându-se astfel principiul constituțional al separației puterilor în stat.

Mai mult, din stenograma ședinței de la Camera Deputaților din data de 18 iunie 2018 rezultă că mai mulți parlamentari au solicitat scoaterea de pe ordinea de zi a Plenului Camerei Deputaților a proiectului de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004, rezultat în urma cererii de reexaminare formulate de Președintele României și retrimiteră acestuia la Comisia juridică de disciplină și imunități, cu motivarea că, în același interval orar (respectiv la ora 16,00) în Comisie s-a discutat acest proiect de lege, iar în Plenul Camerei Deputaților s-au dezbătut modificările operate la Codul de procedură penală, astfel că, fizic, nu puteau fi în locuri diferite în același timp și că au dat prioritate modificărilor la Codul de procedură penală, neavând posibilitatea de a formula amendamente pentru proiectul Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004, deși aveau astfel de amendamente de propus. Același parlamentari au susținut că în Plenul Camerei Deputaților nu a avut loc nicio dezbatere a proiectului de lege, prin raportare la motivele invocate de Președintele României în cererea de reexaminare.

Din cele expuse mai sus rezultă că, prin modul în care Parlamentul i-a respins Președintelui României cererea de reexaminare, fără ca măcar să o examineze, să o dezbată, au fost încălcate prevederile art. 1 alin. (4) și (5), art. 64, art. 77 alin. (2) și art. 80 alin. (2) din Constituția României.

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, întregul mecanism constituțional al reexaminării trebuie să fie guvernat de principiul colaborării loiale dintre Președinte și Parlament, principiu care implică din partea Președintelui obligația ca cererea de reexaminare să fie motivată în substanțialitatea sa, iar din partea Parlamentului obligația de a dezbate legea în limitele cererii de reexaminare, analizând rând pe rând motivele invocate de Președinte, analiză ce trebuie realizată cu respectarea normelor constituționale și regulamentare aplicabile procedurii de legiferare.

În mod firesc, respectarea acestui cadru de acțiune trebuie să rezulte fie din actele procedurale întocmite de organele de lucru ale Camerelor (rapoarte sau avize ale comisiilor), fie din dezbaterile din Plen și/sau comisii.

În prezenta cauză, simpla lectură a rapoartelor întocmite de Comisia juridică de disciplină și imunități (pentru Camera Deputaților) și de Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări (pentru Senat), precum și a stenogramelor ședințelor Plenului celor două Camere demonstrează, pe de o parte, lipsa totală a motivării respingerii cererii de reexaminare formulate de Președintele României, iar pe de altă parte, lipsa unei dezbateri specializate în Plenul fiecărei Camere, raportată la cadrul

procesual deschis prin dispozițiile art. 77 alin. (2) din Constituție.

În opinia noastră, **un comportament loial al Parlamentului** cu privire la cererea de reexaminare formulată de Președintele României **implica o explicitare măcar sumară a motivelor, a rațiunilor avute în vedere în respingerea cererii de reexaminare**, exprimată prin instrumentele procedurale de care acesta dispune (rapoarte/avize ale comisiilor, dezbateri parlamentare, puncte de vedere exprimate de grupurile parlamentare), aceasta fiind și o cerință nu numai a prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și ale art. 77 alin. (2), ci și a prevederilor regulamentare cuprinse în art. 137 din Regulamentul Camerei Deputaților și art. 150 din Regulamentul Senatului.

În concret, în absența motivelor de respingere punctuală a criticilor formulate de Președintele României, actul a căruia reexaminare s-a solicitat nu a beneficiat de o reală reexaminare.

Această neregularitate procedurală ar fi putut fi suplinită în ipoteza în care în Plenul fiecărei Camere ar fi existat dezbateri specializate asupra motivelor cererii de reexaminare formulate de Președintele României.

În spiritul principiului constituțional al colaborării loiale, dar și ca expresie a raportului dintre cele două autorități publice cu legitimitate egală (Președintele și Parlamentul), deși Președintele României a înaintat autorității legiuitoare, în cererea de reexaminare formulată, argumente punctuale, concrete, Parlamentul nu a răspuns acestora nici prin analiza în cadrul comisiilor sesizate în fond și nici prin dezbaterile în cadrul Plenului fiecărei Camere.

Parlamentul avea această responsabilitate minimală, cu atât mai mult cu cât prin cererea de reexaminare Președintele României a semnalat că, în conținutul legii criticate, există norme neclare, ce fac trimitere la o altă reglementare ce nu se regăsește în forma legii aflată în vigoare (a se vedea pct. 11 din cererea de reexaminare).

Menționarea rațiunilor pentru care se adoptă o anumită soluție în cadrul dezbaterilor din Parlament a cererii de reexaminare, în limita obiecțiilor formulate de Președintele României, este indisolubil legată de principiile ce decurg din prevederile art. 1 alin. (4) și (5) și ale art. 61 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 80 alin. (2) din Constituție, toate prin raportare la art. 77 alin. (2) din Legea fundamentală. **Orice altă interpretare ar face ca reexaminarea cerută de Președintele României să fie pur formală, iar atribuția constituțională de care acesta dispune potrivit art. 77 alin. (2) ar fi golită de conținut.**

*

* *

Pentru toate argumentele mai sus expuse, considerăm că **sesizarea de neconstituționalitate** — formulată de Președintele României — **se impunea a fi admisă și să se constate că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 este neconstituțională.**

Judecător,

dr. Livia Doina Stanciu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind stabilirea bugetului pentru implementarea Programului pentru școli al României în perioada 2017—2023 pentru anul școlar 2018—2019, precum și modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 640/2017 pentru aprobarea Programului pentru școli al României în perioada 2017—2023 și pentru stabilirea bugetului pentru implementarea acestuia în anul școlar 2017—2018

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2017 privind aprobarea participării României la Programul pentru școli al Uniunii Europene, aprobată cu completări prin Legea nr. 55/2018, și al Deciziei de punere în aplicare a Comisiei C (2018) 1.762 final din 27.03.2018 de stabilire a repartizării definitive a ajutorului din partea Uniunii către statele membre pentru fructe și legume în școli și pentru lapte în școli, pe perioada 1 august 2018—31 iulie 2019, și de modificare a Deciziei de punere în aplicare C (2017) 1.792,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — (1) Prezenta hotărâre stabilește bugetul pentru implementarea Programului pentru școli al României în perioada 2017—2023 pentru anul școlar 2018—2019, care cuprinde și ajutorul financiar alocat conform Deciziei de punere în aplicare a Comisiei C (2018) 1.762 din 27.03.2018 de stabilire a repartizării definitive a ajutorului din partea Uniunii către statele membre pentru fructe și legume în școli și pentru lapte în școli, pe perioada 1 august 2018—31 iulie 2019, și de modificare a Deciziei de punere în aplicare C (2017) 1.792, așa cum este prevăzut în anexele nr. 1—3, care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Pentru anul școlar 2018—2019 se alocă suma de 571.988 mii lei pentru Programul pentru școli al României.

(3) Suma prevăzută la alin. (2) pentru anul școlar 2018—2019 se utilizează după cum urmează:

a) 87.372 mii lei pentru acordarea gratuită de fructe și legume și 43.689 mii lei pentru derularea măsurilor educative aferente, conform anexei nr. 1;

b) 192.219 mii lei pentru acordarea gratuită de lapte de consum și produse lactate fără adaos de lapte praf și 43.689 mii lei pentru derularea măsurilor educative aferente, conform anexei nr. 2;

c) 205.019 mii lei pentru acordarea gratuită de produse de panificație, conform anexei nr. 3, exclusiv din bugetul național.

(4) Repartizările orientative ale ajutorului financiar FEAGA pentru fiecare stat membru sunt cele care figurează în anexa I la Regulamentul (UE) nr. 795/2016 al Consiliului din 11 aprilie 2016 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1.370/2013 privind măsuri pentru stabilirea anumitor ajutoare și restituții în legătură cu organizarea comună a piețelor produselor agricole, respectiv pentru anul școlar 2018—2019 suma de 6.866.848 euro pentru acordarea gratuită de fructe și legume și derularea măsurilor educative aferente și de 10.743.836 euro pentru acordarea gratuită de lapte și produse lactate și derularea măsurilor educative aferente.

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 640/2017 pentru aprobarea Programului pentru școli al României în perioada 2017—2023 și pentru stabilirea bugetului pentru implementarea acestuia în anul școlar 2017—2018, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 13 septembrie 2017, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prezenta hotărâre stabilește bugetul pentru implementarea Programului pentru școli al României în anul școlar 2017—2018, care cuprinde și ajutorul financiar alocat conform Deciziei de punere în aplicare a Comisiei C (2017) 1.792 final de stabilire a repartizării definitive a ajutorului din partea Uniunii către statele membre pentru fructe și legume în școli și pentru lapte în școli, pentru perioada 1 august 2017—31 iulie 2018, precum și ajutorul financiar alocat conform Deciziei de punere în aplicare a Comisiei C (2018) 1.762 din 27.03.2018 de stabilire a repartizării definitive a ajutorului din partea Uniunii către statele membre pentru fructe și legume în școli și pentru lapte în școli, pe perioada 1 august 2018—31 iulie 2019, și de modificare a Deciziei de punere în aplicare C (2017) 1.792.”

2. La articolul 3, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Prevederile alin. (1)—(5) se aplică și pentru perioada 2018—2023.”

3. La articolul 4, partea introductivă a alineatului (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Măsurile educative care însoțesc distribuția fructelor, legumelor, laptelui și produselor lactate în anii școlari din perioada Programului pentru școli al României se implementează la nivelul unui an școlar, în oricare din cele două semestre, și sunt următoarele:”

4. La articolul 7, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Documentațiile de atribuire prevăzute în acordurile-cadru de furnizare a produselor se elaborează pe baza documentației standardizate prevăzute la alin. (8), cu respectarea prevederilor prezentei hotărâri și ale hotărârii anuale a Guvernului adoptate în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2017 privind aprobarea participării României la Programul pentru școli al Uniunii Europene, aprobată cu completări prin Legea nr. 55/2018, pentru fiecare an școlar.”

5. La articolul 13, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Plata ajutorului financiar din FEAGA se face de Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură în termen de 3 luni de la depunerea cererilor de plată, cu încadrarea în sumele alocate cu această destinație prevăzute la art. 17 alin. (1).”

6. La articolul 17, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — (1) Repartizările orientative ale ajutorului financiar FEAGA pentru fiecare stat membru sunt cele care figurează în anexa I la Regulamentul (UE) nr. 795/2016 al Consiliului din 11 aprilie 2016 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1.370/2013 privind măsuri pentru stabilirea anumitor ajutoare și restituții în legătură cu organizarea comună a piețelor produselor agricole, iar pentru anul școlar 2017—2018, potrivit Deciziei de punere în aplicare a Comisiei C (2018) 1.762 din 27.03.2018 de stabilire a repartizării definitive a ajutorului din partea Uniunii către statele membre pentru fructe și legume în școli și pentru lapte în școli, pe perioada 1 august 2018—31 iulie 2019, și de modificare a Deciziei de punere în aplicare C (2017) 1.792, suma este de 5.493.478 euro pentru acordarea gratuită de fructe și legume și derularea măsurilor educative aferente și de 12.605.204 euro pentru acordarea gratuită de lapte și produse lactate și derularea măsurilor educative aferente.”

7. După articolul 17 se introduce un nou articol, articolul 17¹, cu următorul cuprins:

„Art. 17¹. — (1) Ajutorul financiar alocat din FEAGA pentru măsurile educative aferente nu poate depăși 15% din ajutorul financiar alocat pentru acordarea gratuită de fructe și legume, respectiv de lapte și produse lactate și pentru derularea măsurilor educative aferente.

(2) În cazul în care ajutorul financiar pentru măsurile educative aferente nu este utilizat în întregime, acesta este utilizat pentru stabilirea ajutorului financiar destinat acordării gratuite de fructe și legume, respectiv de lapte și produse lactate.

(3) Stabilirea plafonului ajutorului financiar semestrial pentru acordarea gratuită de fructe și legume, respectiv de lapte și produse lactate se realizează ținând seama de numărul total de zile de școală din anul școlar aferent și de numărul de zile de școală din semestrul respectiv.

(4) În cazul în care valoarea totală eligibilă a cererilor de plată pentru acordarea gratuită de fructe și legume, respectiv de lapte și produse lactate depășește plafonul calculat semestrial, valoarea ajutorului financiar pentru fiecare cerere eligibilă se stabilește proporțional cu încadrarea în plafonul respectiv.

(5) Plafonul ajutorului financiar al semestrului II al anului școlar se regularizează cu eventualele economii apărute ca urmare a plăților efectuate pentru semestrul I.”

8. La articolul 23, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — (1) În aplicarea prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2017, aprobată cu completări prin Legea nr. 55/2018, contractele/acordurile-cadru încheiate pentru distribuția laptelui și produselor lactate, precum și pentru distribuția de fructe și/sau legume proaspete aflate în derulare la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri fac excepție de la prevederile art. 3 alin. (3) în privința numărului de porții distribuite, produsele distribuindu-se în conformitate cu acordurile-cadru/contractele încheiate, până la expirarea acestora, fără posibilitatea de prelungire, cu încadrarea în sumele alocate conform prevederilor art. 17 alin. (3) și (4).”

9. La articolul 23, alineatul (3) se abrogă.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Petre Daea

p. Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Sirma Caraman,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul sănătății,

Sorina Pintea

Ministrul educației naționale,

Valentin Popa

p. Ministrul afacerilor externe,

Dănuț Sebastian Neculăescu,

secretar de stat

p. Ministrul delegat pentru afaceri europene,

Cristian-Gabriel Winzer,

secretar de stat

ANEXA Nr. 1

S U M E
pentru acordarea gratuită de fructe și legume proaspete
și pentru derularea măsurilor educative aferente în anul școlar 2018—2019

— mii lei —

Județul	Numărul total de preșcolari și elevi din ciclul primar și gimnazial	Distribuția fructelor și legumelor			Total distribuție	Măsurile educative 2019
		10 septembrie—21 decembrie 2018	14 ianuarie—1 februarie 2019	11 februarie—14 iunie 2019		
Alba	35.853	617	129	688	1.434	717
Arad	46.007	791	166	883	1.840	920
Argeș	64.727	1.113	233	1.243	2.589	1.295
Bacău	70.995	1.222	256	1.363	2.841	1.420
Bihor	68.061	1.170	245	1.307	2.722	1.361
Bistrița-Năsăud	35.862	617	129	689	1.435	717
Botoșani	50.056	863	180	961	2.004	1.001
Brașov	63.568	1.091	229	1.221	2.541	1.271
Brăila	32.129	554	116	617	1.287	643
Buzău	47.564	818	171	913	1.902	951
Caraș-Severin	26.988	465	97	518	1.080	540
Călărași	32.690	562	118	628	1.308	654
Cluj	71.796	1.232	258	1.378	2.868	1.436
Constanța	78.860	1.355	284	1.514	3.153	1.577
Covasna	26.289	452	95	505	1.052	526
Dâmbovița	52.245	899	188	1.003	2.090	1.045
Dolj	64.818	1.114	233	1.245	2.592	1.296
Galați	55.625	958	200	1.068	2.226	1.113
Giurgiu	27.743	477	100	533	1.110	555
Gorj	35.076	604	126	673	1.403	702
Harghita	38.914	669	140	747	1.556	778
Hunedoara	37.326	643	134	717	1.494	747
Ialomița	28.580	491	103	549	1.143	572
Iași	97.771	1.682	352	1.877	3.911	1.955
Iłfov	42.987	738	155	825	1.718	860
Maramureș	50.927	876	183	978	2.037	1.019
Mehedinți	24.785	427	89	476	992	496
Mureș	65.307	1.123	235	1.254	2.612	1.306
Neamț	51.548	888	186	990	2.064	1.031
Olt	40.767	702	147	783	1.632	815
Prahova	77.540	1.335	279	1.489	3.103	1.551
Satu Mare	40.257	692	145	773	1.610	805
Sălaj	27.622	475	99	530	1.104	552
Sibiu	48.842	839	176	938	1.953	977
Suceava	83.474	1.436	301	1.603	3.340	1.669
Teleorman	31.786	547	114	610	1.271	636
Timiș	70.382	1.209	253	1.351	2.813	1.408
Tulcea	22.821	393	82	438	913	456
Vaslui	49.229	848	177	945	1.970	985
Vâlcea	36.440	627	131	700	1.458	729
Vrancea	37.234	641	134	715	1.490	745
Municipiul București	192.971	3.311	696	3.704	7.711	3.857
TOTAL	2.184.462	37.566	7.864	41.942	87.372	43.689

S U M E
pentru acordarea gratuită de lapte de consum și produse lactate fără adaos de lapte praf
și pentru derularea măsurilor educative aferente în anul școlar 2018—2019

— mii lei —

Județul	Numărul total de preșcolari și elevi din ciclul primar și gimnazial	Distribuția laptelui natural de consum și a produselor lactate fără adaos de lapte praf			Total distribuție	Măsurile educative 2019
		10 septembrie—21 decembrie 2018	14 ianuarie—1 februarie 2019	11 februarie—14 iunie 2019		
Alba	35.853	1.357	284	1.514	3.155	717
Arad	46.007	1.740	364	1.943	4.047	920
Argeș	64.727	2.449	513	2.734	5.696	1.295
Bacău	70.995	2.689	562	2.999	6.250	1.420
Bihor	68.061	2.574	539	2.875	5.988	1.361
Bistrița-Năsăud	35.862	1.357	284	1.515	3.156	717
Botoșani	50.056	1.898	396	2.114	4.408	1.001
Brașov	63.568	2.401	503	2.685	5.589	1.271
Brăila	32.129	1.218	254	1.357	2.829	643
Buzău	47.564	1.801	377	2.009	4.187	951
Caraș-Severin	26.988	1.022	214	1.140	2.376	540
Călărași	32.690	1.237	259	1.381	2.877	654
Cluj	71.796	2.710	569	3.033	6.312	1.436
Constanța	78.860	2.981	625	3.331	6.937	1.577
Covasna	26.289	994	208	1.110	2.312	526
Dâmbovița	52.245	1.979	414	2.207	4.600	1.045
Dolj	64.818	2.451	513	2.738	5.702	1.296
Galați	55.625	2.107	441	2.350	4.898	1.113
Giurgiu	27.743	1.050	220	1.172	2.442	555
Gorj	35.076	1.330	278	1.482	3.090	702
Harghita	38.914	1.471	308	1.644	3.423	778
Hunedoara	37.326	1.414	296	1.577	3.287	747
Ialomița	28.580	1.081	226	1.207	2.514	572
Iași	97.771	3.701	774	4.130	8.605	1.955
Ilfov	42.987	1.623	340	1.816	3.779	860
Maramureș	50.927	1.927	403	2.151	4.481	1.019
Mehedinți	24.785	939	196	1.047	2.182	496
Mureș	65.307	2.470	517	2.759	5.746	1.306
Neamț	51.548	1.953	408	2.177	4.538	1.031
Olt	40.767	1.544	323	1.722	3.589	815
Prahova	77.540	2.937	614	3.275	6.826	1.551
Satu Mare	40.257	1.522	319	1.700	3.541	805
Sălaj	27.622	1.044	219	1.167	2.430	552
Sibiu	48.842	1.845	387	2.063	4.295	977
Suceava	83.474	3.159	661	3.526	7.346	1.669
Teleorman	31.786	1.204	252	1.343	2.799	636
Timiș	70.382	2.660	557	2.973	6.190	1.408
Tulcea	22.821	864	181	964	2.009	456
Vaslui	49.229	1.865	390	2.079	4.334	985
Vâlcea	36.440	1.380	289	1.539	3.208	729
Vrancea	37.234	1.409	295	1.573	3.277	745
Municipiul București	192.971	7.289	1.529	8.151	16.969	3.857
TOTAL	2.184.462	82.646	17.301	92.272	192.219	43.689

S U M E
pentru acordarea gratuită de produse de panificație în anul școlar 2018—2019

— mii lei —

Județul	Numărul total de preșcolari și elevi din ciclul primar și gimnazial	10 septembrie — 21 decembrie 2018	14 ianuarie — 1 februarie 2019	11 februarie — 14 iunie 2019	Total distribuție
Alba	35.853	1.465	307	1.594	3.366
Arad	46.007	1.878	393	2.045	4.316
Argeș	64.727	2.644	553	2.878	6.075
Bacău	70.995	2.903	607	3.156	6.666
Bihor	68.061	2.778	582	3.026	6.386
Bistrița-Năsăud	35.862	1.465	307	1.594	3.366
Botoșani	50.056	2.049	428	2.225	4.702
Brașov	63.568	2.592	544	2.826	5.962
Brăila	32.129	1.315	275	1.428	3.018
Buzău	47.564	1.944	407	2.115	4.466
Caraș-Severin	26.988	1.103	231	1.200	2.534
Călărași	32.690	1.336	279	1.453	3.068
Cluj	71.796	2.926	614	3.192	6.732
Constanța	78.860	3.219	674	3.506	7.399
Covasna	26.289	1.073	225	1.169	2.467
Dâmbovița	52.245	2.136	447	2.323	4.906
Dolj	64.818	2.646	554	2.882	6.082
Galați	55.625	2.275	476	2.473	5.224
Giurgiu	27.743	1.134	237	1.233	2.604
Gorj	35.076	1.436	300	1.559	3.295
Harghita	38.914	1.588	333	1.730	3.651
Hunedoara	37.326	1.526	319	1.660	3.505
Ialomița	28.580	1.167	244	1.271	2.682
Iași	97.771	3.995	836	4.347	9.178
Ifov	42.987	1.752	368	1.911	4.031
Maramureș	50.927	2.080	435	2.264	4.779
Mehedinți	24.785	1.013	212	1.102	2.327
Mureș	65.307	2.666	558	2.904	6.128
Neamț	51.548	2.108	441	2.292	4.841
Olt	40.767	1.666	349	1.813	3.828
Prahova	77.540	3.171	663	3.447	7.281
Satu Mare	40.257	1.643	344	1.790	3.777
Sălaj	27.622	1.127	236	1.228	2.591
Sibiu	48.842	1.992	418	2.172	4.582
Suceava	83.474	3.411	714	3.711	7.836
Teleorman	31.786	1.299	272	1.413	2.984
Timiș	70.382	2.871	602	3.129	6.602
Tulcea	22.821	933	195	1.015	2.143
Vaslui	49.229	2.014	421	2.189	4.624
Vâlcea	36.440	1.490	312	1.620	3.422
Vrancea	37.234	1.521	318	1.655	3.494
Municipiul București	192.971	7.871	1.647	8.581	18.099
TOTAL	2.184.462	89.221	18.677	97.121	205.019

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

